

Zuzka Šulajová

DŽÍNOVÝ DENÍK *Chaos u hlavě*

*Cesta do hlubin
duše puberťačky
pokračuje!*

Zuzka Šulajová

DŽÍNOVÝ
DENÍK *Chaos
u hlavě*

*Cesta do hlubin
duše puberťačky
pokračuje!*

© Zuzana Šulajová, 2012
Translation © Martina Bidlová, 2016
Cover Photo © Nina Buday, Shutterstock, 2016
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016

ISBN 978-80-7388-781-0

Ze srdce věnuji svým nejbližším.
Děkuji, že jste!

22. 2. 2005 – úterý

19.11

Mám tě, mám tě, mám tě! Konečně tě mám, deníčku můj milovaný! Celý rok jsem musela být bez tebe... Ještěže je mi dnes těch sladkých sedmnáct... Nemůžu najít nějaký zápisník, který by se mi líbil natolik, abych se mu mohla svěřovat se svými zážitky. Všechno, co se mi kdy dostalo do rukou, bylo kýčovitě až k pláči. Samé motorky, romantické západy slunce, zamilované páry, kořata a štěňata s obrovskými nešťastnými očima nebo americké krajinky typu Grand Canyon... To by tak ještě scházelo, abych podporovala amerikanismus! Teprve mámě se podařilo sehnat mi zápisník s vysněným džínovým námětem. Ať žijí narozeniny!

Ano, uplynul už rok, kdy jsem naposledy psala do deníku, byl to ten památný Valentýn, kdy jsem se dala dohromady s Patrikem. Během roku jsem si sem tam něco zapsala na cáry papíru, které se mi teď povalují po celém pokoji a které se snažím utajit před zvědavými rodiči a Běloušovým slídivým čumákem. Takže si je sem pěkně vlepím a můj krásný džínový deník zase ožije. Nejdřív si ale musím koupit lepidlo, protože to, které skladujeme už bůhví kolik let, je tak tvrdé, že skoro prorazilo dubový stůl, když jsem je chtěla rozbít na drobky.

Narozeniny byly fajn, i když žádná super oslava se nekonala (té se údajně dočkám příští rok, kdy budu slavit osmnáctiny). Od rodičů jsem dostala několik dárků, ale nejnej byl tenhle deník, mámu jsem za něj zlíbala od hlavy až k patě (Libuši se z toho udělalo špatně a šla zvracet na záchod). Byl tu taky Patrik; věnoval mi obrovského plyšového slona v tričku se srdcem a vlastnoručním nápisem UKRADLA MI SRDCE :))) PATRIK. Byla jsem z toho tak naměkko, že jsem se mu rozbřečela na rameni.

Denisa mi věnovala sexy noční košilku (prý ať se má Patrik na co dívat, až přijde čas; ta se nikdy nezmění!) a Gabriela byla opět originální: dala mi

neopracovaný jadeit, zelený kámen lásky ve všech formách a rovinách, který by mi měl poskytnout láskyplné emoce, mír a harmonii, což budu brzy opravdu potřebovat.

„Paulo, pojď dolů, máš návštěvu!“

Že by další gratulant?

20.01

„Tralá! Všechno nejlepší mojí staré kámošce!“ Přiřítíl se ke mně Ríša a vlepil mi na tvář mlaskavou pusou, až jsem celá rudá zahanbeně ustoupila do bezpečné vzdálenosti.

„Tak já jsem stará?!“ ohradila jsem se. Vždyť Ríša je jen o rok mladší!

Tatka si nás prohlížel se širokým úsměvem, chlapsky poplácal Ríšu po rameni a zavedl ho do obývacího, přičemž si nevšiml, že mi Ríša ani nestihl dát dárek. Tam ho pohostil sklenkou šampaňského a mně nezbylo nic než jenom vyjeveně zírat na tuhle překvapivou scénku. Potom mě ale máma postrčila k nim a posadila mě k Ríšovi, kterému samozřejmě nabídla veliký kus mého marcipánového dortu.

„No teda, děkuju,“ zabručel rozpačitě Ríša a bezmocně se na mě zadíval.

„Tak ať vám to vydrží!“ připil nám tatka a máma se blaženě usmívala.

Zmateně jsem vykotala: „Co ať nám vydrží?“

Máma se rozněžnila. „Vaše přátelství, Paulínko.“

Vyměnili jsme si s Ríšou pohledy, sebrala jsem jeho talíř s dortem a vystřelili jsme do mého pokoje.

„Co to mělo být?“ vyptával se mě Ríša, zatímco se natahoval po talíři, který jsem stále držela v ruce.

„Myslím, že toho vypili víc, než je záhodno,“ zkonstatovala jsem. Hrdě jsem mu strčila před nos svůj deník. „Podívej, co jsem dostala!“

„Aha, tak zase budeš zanechávat památné stopy dalším generacím?“ zasmál se.

„Jedině pro sebe,“ pokrčila jsem rameny. „Cos mi přinesl?“ nakoukla jsem mu do kapsy od mikiny, ze které vykukoval malý balíček.

Ríša, plně zaměstnaný dortem, mi ho hodil a já jsem vybalila céděčko. Přivřela jsem oči a na jeho výzvu jsem ho vložila do počítače, z kterého ihned zazněly mé nejoblíbenější písničky od všemožných interpretů.

„Já tě miluju!“ zaječela jsem a Ríša po mně, celkem klasicky, hodil polštář se slovy: „Pozor, jsem zadáný!“

Vyplázla jsem na něj jazyk a jako zhypnotizovaná zírala na monitor, i když tam kromě přehrávače nebylo nic ke koukání. Božské narozeniny. Pokud budou takové i za rok, mám se na co těšit!

22.21

Ještěže jsou jarní prázdniny a můžu cédéčko od Ríši poslouchat do omrzení. Naším už to leze na nervy, asi bych si měla nasadit sluchátka.

22.45

Kvůli sluchátkům jsem neslyšela mobil, když mi přišla esemeska od Patrika!

Své oslavenkyni posílám sladkou pusu na ještě sladší a dobrou noc. Doufám, že se ti o mně bude zdát! :) Mlask!

Je rozkošný. Jenom mě mrzí, že mi neblahopřál Lukáš. Aspoň po Denise mohl poslat přáníčko.

23. 2. 2005 – středa

7.06

„Dobré ráno!“ pozdravila jsem rozespale rodiče, kteří do sebe narychlo házeli snídaní a chystali se do práce.

Tatka se na mě podíval překvapeně. „Proč nespíš? Máš prázdniny, měla bys toho využít.“

„Já bych ráda,“ vzdychla jsem. „Vysvětle to psovi.“

Máma se zatvářila pohoršeně, ale já ji ignorovala. No co, je to pravda. Zase mě vzbudil láskyplnou fackou.

„Už šla Libuše k doktorovi?“ zeptala jsem se.

„Ale co by,“ odvětila máma s ustaraným výrazem ve tváři. „Přijede pro ni Maťo, odveze ji autem.“

Ach jo. Ten už je tu pečený vařený. Budu se muset s jeho častou přítomností konečně smířit.

10.56

„Čau, Paulo!“ zašvitořil mi v uchu Denisin hlas, když jsem zvedla vyzvávající mobil.

„Ahójí!“ zahlaholila jsem. „Prázdninuješ, prázdninuješ?“

„Jasně! A ty taky. Půjdeš s náma na oběd.“

„Ale já...“

„Jo! Já tě neprosím, já tě zvu!“ ohradila se Denisa a já jsem zabodla pohled na mikrofon na mobilu.

„Kam a s kým přesně mám jít?“ zeptala jsem se.

„Se mnou a s Jurou, jde se na pizzu.“

„Aha. A proč bych měla jít i já?“ nechápala jsem.

„Protože tě tam chceme. Zastav se u nás v půl dvanáctý a vyrazíme.“

„To mi přikazuješ, nebo co?“

„Ale Paulo, nezačíněj zase...“

„Já začínám?“ zvýšila jsem hlas. „Mám se dneska sejít s Patrikem!“

„V kolik?“ vyptávala se.

„Ve dvě...“

„To stíháš,“ ubezpečila mě. „Takže v půl dvanáctý, jasný? Jura má dnes volno, tak ať si to užijem!“

„Počkej, Deniso!“

„Těšíme se, pa!“

Típla to. Zírala jsem na hluchý mobil a zamyšleně ho dál držela v ruce. Potom jsem se uškříbla a nakonec si rezignovaně řekla, že se přinejmenším dobře naobědvám. Odhodila jsem mobil směrem k posteli, když vtom mi div nepodrazil nohy Bělouš, valící se do pokoje jako vše ničící uragán, a mobil v letu chytil do tlamy.

„Ty bestie! Vrať mi ho!“ vyřítla jsem se za ním z pokoje. Skončilo to tak, že jsem ho čtvrt hodiny pronásledovala, ječela a strachovala se o mobil, který se mi nakonec podařilo získat zpět v neporušeném stavu. Pokud nepočítám to, že z něj proudem tekly sliny. A sousedka mi vynadala, že se k psovi chovám agresivně.

Za čtyři minutky by se tu měl objevit Patrik, tak využiju chvilky, abych si zapsala, že na cestě domů z oběda s Denčou a Jurou jsem sehnala lepidlo. Až se vrátím z rande, nalepím si sem to neuvěřitelné množství popsaného papíru z minulého roku. Bože, jak jsem ráda, že už mám deník!

Oběd byl v pohodě, vlastně ani nevím, k čemu mě tam potřebovali, protože se celou dobu navzájem krmili. Připadala jsem si jako páté kolo u vozu. Horší bylo, že když jsem přišla k Masubovým pro Denisu, ještě trčela v koupelně, kde se – podle mě celkem zbytečně – parádila. Dovnitř mě pustila až neskutečně krásná paní Masubová (jako vždy) a posadila mě do obýváku. Za několik vteřin jsem zaslechla kroky ze schodů, ale moje naděje rychle zhasla, protože to nebyla Denisa, ale její bratr. A zamířil ke mně. S pusou od ucha k uchu.

„Ahoj!“ pozdravil.

„Ahoj.“

„Denisa tě už zase někam tahá, že jo?“

„A vždycky jí na to skočím jako ryba na háček.“

„Škoda že na ten háček neskáčeš taky někomu jinému.“

Vyvalila jsem oči, ale Lukáš už to nekomentoval. „Všechno nejlepší k narozkám a vítěj mezi sedmnáctkama.“ Podával mi malý balíček. Ohromně jsem ho přijala a potom se usmála. Jemu a Denise bylo sedmnáct už skoro před měsícem. Zatímco jsem se pustila do rozbalování, přiblížil se ke mně a vlepil mi pusou na tvář. Rozpačitě jsem se radši sklonila k dárku, pevně rozhodnutá nepodívat se mu do očí ani nedat najevo, že... že jsem tu pusou vůbec zaregistrovala. Lukáš se nepochybně dobře bavil, protože zkonstatoval: „Ty jsi ale roztomilá!“

To už se mi našťestí podařilo vydolovat z papíru dárek. Bylo to stejné pero, kterým jsem psala svůj první deník. Spadla mi brada.

„Jak... jak jsi to věděl...?“

„Tak trochu jsem si ho tenkrát všiml,“ lhostejně pokrčil rameny. „Doslechl jsem se, že ti rodiče dali k narozkám deník, a když jsem náhodou v papírnictví viděl tohle pero..., tak jsem ho koupil.“

„Díky,“ vydechla jsem, zaskočená dojetím. Nejlepší pero, jaké jsem kdy měla...

Na chvíli zavládlo trapné ticho, ale to už našťěstí scházela dolů Denisa, vrhla se ke mně a táhla mě za ruku ven. Takže tak. Lukáš mi přece jen pogrataloval.

Zvonek. Jupííí! Patrik je tady!

18.21

Uá, konečně doma. Bylo to fajn, ale v podstatě jsme neustále jenom chodili a chodili, až mě rozbolely nohy. Motali jsme se po Děvínské a pusu jsme ani na chvíli nezavřeli (pořád jsme kecali a líbali se). Když pro mě přišel, Bělouš se k němu radostně přihrnul, aby ho poškrábal za uchem, takže byl nucený se nejdřív věnovat psovi, ale nakonec jsme se dostali i k puse.

„Jen si dej bacha,“ upozornila jsem ho, „byla jsem s Denisou na pizze s feferonkama, budu jako dračice.“

„Ale nepovídej,“ zašklebil se, vzal mě za bradu a ochutnal. „No fakt, paráda. To musíme praktikovat častějc!“

Rozesmála jsem se a potom jsme vyšli ven.

Musím si konečně zkompletovat deník.

15. 2. 2004 – neděle

02.40

„Paulo, vstávej!“ Così mnou tak zacloumalo, že jsem rozlepila oči a zoufale se pokoušela probrat.

„Ccco ssse děje?“ Před očima se mi zjevil rozmazaný obraz Libušiny tváře.

„Tak to vysyp, jaký to bylo?“

„Ccco jaký bylo?“ protírala jsem si rozespale oči.

„To rande s Patrikem!“

„Libuše! Jsou tři hodiny ráno!“

„No a? Teď jsem se vrátila a chci to slyšet zatepla!“ Ve snaze mě konečně probudit, rozsvítila světlo, které mě bolestně praštilo do očí.

„Kozo!“ sykla jsem.

Ségra se zatvářila uraženě. „Tak já ti pomáhám s přípravou na rande, jak můžu, a ty takhle?“

„Je noc, Líbo. Sotva jsem usnula... Nepočkalo by to do rána?“

„Nepočkalo, protože jsem zvědavá.“ Zatvářila se jako svatoušek. „Ale asi to nebylo bůhvíco, že jo? Jinak bys nedělala drahoty.“ Vstala a chystala se odejít.

„Počkej!“ zastavila jsem ji a zatvářila se tajuplně. „Chodíme spolu!“ vyhrkla jsem a rozpačitě zrudla. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Chodím s Patrikem Adesirem. Já?!

„Senzace!“ vypískla Libuše jako malá. „Konečně už nejsi sto let za opi-cema!“ šfouchla do mě.

„Cože?“

„Už bylo načase, abys začala randit,“ zdůrazňovala. „Jakej je?“

„Ty jsi teda... Je skvělejší, mám ho moc ráda. Ale pořád si myslím, že je to jen další z mých nerealistických představ. Doufám, že ho nechceš vyměnit za Maťouška!“ zašišlala jsem.

Libuše se zhrozila. „Ještě to tak! Tak jo, spi, je dost pozdě. Dobrou!“

No teda. Že by pila?

Já chodím s Patrikem. Uááá! Co si asi řeknou lidi kolem...? A co naši?

10.02

Kradu se po domě s roztřeseným žaludkem. Bělouš to považuje za super hru, protože všude leze za mnou. A já se přitom jenom snažím vyhnout našim, protože mi připadá jaksi trapné podívat se jim do očí po tom, co jsem se líbala s klukem!

15.13

Zalezla jsem k Ríšovi a společně čekáme na Patrika.

15.14

Asi to nebyl dobrý nápad, Ríša se mi pořád posmívá, že se tak bojím rodičů.

17.22

Ach Jo! Fiasko!

Byli jsme právě všichni tři venku před domem Dětvákových, držela jsem se s Patrikem za ruku a on se naklonil, aby mě políbil, když... když

nás uviděl táta. Zůstal stát jako přibitý, potom se vrhnul mezi nás, chytil mě za rameno, Patrika probodl nenávisným pohledem a s neuvěřitelnou silou mě táhl domů.

„Tati, pusť mě!“ ječela jsem na celý Lamač.

„Já tě pustím, a ty hned vlítneš do náruče prvnímu zloduchovi, který se naskytne!“ řval.

Zuřivě jsem se pokoušela vytrhnout ruku ze sevření, ale dosáhla jsem jenom toho, že mě stiskl ještě pevněji a udělal mi modřinu. „Co proti němu máš?!“

„Na to jsi ještě malá, aby ses s kdekým tahala!“

„Proboha, je to můj spolužák a Ríšův kamarád!“ bránila jsem se zoufale.

Vpadli jsme do domu, kde se mnou doslova mrštil na gauč. Z kuchyně přiběhla máma a po schodech seběhla Libuše, aby se podívaly, co se stalo. Bělouš stál opodál se svěšeným ocasem a tlumeně na tašku vrčel, což mě teď – když už jsem schopná vnímat i něco jiného než tačkovu zuřivost – mile potěšilo.

„Proč tak křičíš, Maroši?“ dívala se na nás máma vystrašeně.

„Víš, co roste z tvé dcery?!“ křičel tačka. „Jak... jak se to říká?! Sukničkář v ženském vydání?!“ ječel, neschopný soudně uvažovat.

Libuše se ksichtila a já měla slzy v očích. Máma přistoupila k tačkovi a vzala ho pevně za rameno. „Zkus se uklidnit a řekni mi, co se stalo, ano?“

„Našel jsem ji, jak se olizuje s tím hajzlem, kterýho jsem už měl tu čest vyhodit!“

Libuše v náhlém osvětlení vyhrkla: „A-ha!“

Zatvářila jsem se a očima naznačila, co si o ní myslím. Máma se na mě zaraženě dívala a mně už – proti mé vůli – tekly slzy. „Co jsem udělala? Máme se rádi, tak co?!“

Máma si dala ruce v bok. „Proč jsi nám o tom neřekla?“

Podívala jsem se na ni jako na debila. „Co myslíš, proč asi?“

Do debaty se s bohorovným klidem zamíchala ségra, která řekla: „A navíc spolu chodí teprve od včerejška.“

„Kdo to je?“ vyptávala se máma.

„Patrik Adesir, Ríšův nejlepší kamarád, můj spolužák. A párkrát už tady byl,“ recitovala jsem jako poškrábaná gramofonová deska.

„Neexistuje, aby Paula...“ začal taťka, ale já jsem mu, vynervovaná, skočila do řeči: „Co proti němu máte? Ještě mi řekněte, že je to jako v Romeovi a Julii, že nenávidíte Adesirovy!“ Taťka mi málem vlepil polhlavek, ale máma mu v tom zabránila, a tak se musel spokojit jen s otázkou: „A ty s ním chodíš do třídy, jo?“

„Jo,“ kývla jsem vzdorovitě.

„Tak to vyřešíme jednoduše,“ prohlásil taťka se zvláštním jasem v očích. „Přestoupíš na jinou školu!“

Máma na něj vyjeveně zírala a z mých úst se vyhrnula vlna protestu, ale dospěláci, kteří si říkají rodiče, mě umlčeli a přikázali Libuši, aby mě odvedla sem, do mého pokoje. Nechala mě tady rozzuřenou, poníženou, zklamanou a bolavou, a prý že asistenci nepotřebuju a že jde za macíčkem. Takže ona může mít svého macíčka. A já ne?!

Ach jo, teď mi to teprve došlo... Oni mě chtějí dát do jiné školy! Ne, ne, prosím, Bože, jestli existuješ, nedopusť to!

16. 2. 2004 – pondělí

01.04

Asi neusnu. Z pokoje jsem ani jednou nevyšla, potřebuju čůrat, v břicho mi kručí a nervy mám napjaté, jen vybuchnout. Deníčku, potřebuju tě... Psát jen tak na papír není to pravé...

I Bělouš mě opustil, když vycítil mou náladu. Ani ten mobil nemám, zůstal u Ríši, takže nemůžu napsat Patrikovi. Jsem sama jako useknutý prst, pohozený uprostřed Sahary, zabodnutý do nejvyšší písečné duny. Ani ten prudce jedovatý štír se k němu nepřiblíží.

7.56

Venku před školou jsem narazila na Lukáše. „Co je? Co se tváříš jako zmožklá slepice?“

„Táta mě chce dát do jiný školy,“ vypadlo ze mě, přestože jsem neměla ani nejmenší chuť všet to na nos právě jemu.

Lukáš ztuhl jako kámen a nevěřícně na mě zíral. „Můžeš to zopakovat?“

„Za litr,“ odbyla jsem ho.

„Počkej, Paulo, to nemyslíš vážně?! To bys nás jakože... opustila?“

Zničeně jsem se na něj podívala a jeho zhrožený výraz mě skoro pobavil.

„Proč? Z jakýho důvodu?“ vyzvídal a vzal mě za ruce. Zkřivila jsem tvář do úšklebku, o kterém doteď nevím, jestli měl být předzvěstí pláče nebo smíchu, a měla jsem dojem, že mě užuž chtěl obejmout, když se najednou objevil Patrik. Hned mě od Lukáše odtrhl a majetnický objal. „Mělas velkej průšvih? Ty bláho, nevěděl jsem, co mám dělat! Tvůj táta se takhle chová běžně?“

Lukáš mu odpověděl: „Chce ji dát do jiný školy. Cos jí to udělal za malér, ty pako?“ rozhořčil se a my dva jsme na něj překvapeně zírali.

„Nic, jenom mě objal a dal mi pusu,“ vysvětlila jsem, zatímco mi zamračený Patrik masíroval ramena. Potom se ujišťoval: „To nemyslí vážně, že ne?“

„Doufám,“ řekli jsme s Lukášem současně a pak se na sebe usmáli a Patrik se podrážděně otočil k Lukášovi zády. Vzal mě kolem ramen a vstoupili jsme do školy, já s hrůzou v očích, že je to možná naposledy.

Podobnou scénku jsem si užila i ve třídě, zase jsem musela všem vysvětlovat, proč se kolem mě motají dva nejhezčí kluci ze školy a tváří se smrtelně vážně. Když mě Gabriela účastně poplácala po rameni, vyhrkla jsem: „Co říká tvoje vnitřní oko? Že odsud neodejdu?“

Gabriela ale jen pokrčila rameny. „Nedovedu si představit, že bych sem měla chodit bez tebe, ale...“

Erika ji přerušila. „I kdybys odešla, svět se nezbožíí!“ zazpívala a Tamara se pochlebovačně zasmála.

„Sklapni!“ okřikla ji Lea.

„Neboj, to se vyřeší,“ řekla Gabriela. „Myslím, že tvůj táta je na tebe jenom moc upnutej a vyděsila ho představa, že by se měl o tebe s někým dělit.“

Odpověděla jsem jí tak, že mě slyšela jen ona. „No výborně. A to si mám vzít vlastního otce?“

Gabriela vyprskla smíchy a mně se trošinku ulevilo. Hodně mě potěšilo, že všichni stáli při mně. No dobře, tak skoro všichni.

Kruci, jak se mám teď soustředit na matiku a tu švihlou Bohovorovou? A všimli jste si, jak mě Patrik hlídá před Lukášem? Rozkošné.

13.55

Někde na chodbě třískly dveře a za chvíli do třídy vrazil můj „milovaný“ chemikář Bolun. Dveře za ním zapadly do rámu tak silně, až zařinčela okna, avšak vzápětí se zase otevřely a za ním přiběhla fyzikářka – jeho manželka – Bolunová. Ječela, až nám zalehlo v uších: „A nic ti nenechám, ty parchante, ani naše dítě, to si pamatuj, ty hovado!“

Bolun zrudl, zezelenal, zbledl a roztřeseně se posadil za katedru. Úžasný. Musela jsem si to poznamenat, abych věděla, že nejsem jediná, kdo má debilní rodinu. Hele, nějaké divné ticho... Bolunová už vypadla. Jéžíš, Bolun se dívá do klasáku...

„Semoková!“ zaječel.

14.39

To je hnusnej den. Vyfasovala jsem čtyřku. Copak můžu za to, že si vzal takovou krávu? A nemůžu ani za to, že jsem mu kdysi vrazila pěstí, ani že jsem mu promočila značkové boty!

Gabriela už se rozloučila a na mě tu čeká Patrik, abychom se aspoň trošku pomazlili, protože v Lamači je to tabu. Bojím se domů!

Někteří spolužáci si nás vyjeveně prohlížejí. Teprve teď jim dochází, že Semoková se dala dohromady s Adesirem. Cha!

16.52

S rychlostí hlemýžďe s dvěma obrovskými ulitami na zádech jsem se přiloudala do předsíně a z obývacího se ke mně donesly hlasy rodičů: „To gymnázium má fantastickou pověst, zítra tam skočím a promluvím s ředi...“

„Maroši!“ okřikla ho máma. „Paule bude za necelý týden šestnáct! Jak chceš zabránit tomu, aby se seznamovala s klukama? I kdyby se ti podařilo zničit tenhle vztah, určitě nebude trvat dlouho a projeví o ni zájem někdo jiný! To ji chceš tahat z jedné školy na druhou?“

„Když to bude třeba, tak ano,“ nedal se táta. Potichoučku jsem se zula a soustředěně poslouchala.

„Libuše byla skoro o dva roky mladší než Paula, když si našla prvního kluka. A byla míň zodpovědná,“ domlouvala mu máma.

Táta trochu zkontroloval. „Ale Paula je nezkušená...“

„Všichni začínáme nezkušení. Podívej, Marošku, když je to Ríšův kamarád, nebude to tak zlé. Ríša je hodný, inteligentní a bystrý hoch, s nikým pochybným by se nezapletl. Když budeš chtít, můžeš se ho na Patrika zeptat, budeš se míň bát.“ Táta chtěl asi něco namítnout, protože máma zvýšila hlas. „Maroši, Paula si obtížně zvyká na nové prostředí a nové lidi. Neztěžuj jí to, vždyť už to tam zná a je spokojená. A víš co? Vzpomeň si na nás. Kdy jsme spolu začali chodit?“

Táta neodpověděl.

„Tak vidíš. Ve třinácti.“

Spadla mi brada. Ve třinácti!

„Pak jsme se rozešli a znova sešli na vysoké, pamatuješ?“

Táta se zjevně staženým hrdlem výhrůžně odvětil: „Ale jestli se jí něco stane...“

Potom nastalo ticho a pak se ozvaly mlaskavé zvuky. Udělalo se mi na zvracení a hlučně jsem vběhla do svého pokoje. Samozřejmě za chvíli tam bez zaklepání vtrhla máma, zavřela za sebou a usmála se jakoby nic, zatímco já jsem si představovala hrůzostrašné výjevy, jak se líbá s otcem. Moje máma s mým tátou! Brrr!

„Je to vyřešené, Paulo. Zůstáváš na své škole a táta bude Patrika respektovat. Ale jen tehdy, pokud ti neublíží.“

„Tss.“

„Zkus ho pochopit.“

„To se nedá!“ protestovala jsem. „Libušiny vztahy byly vždycky okej, že jo?“

„Ale ne, jenže ty jsi náš malý andílek, takže táta přirozeně cítí potřebu chránit tě víc než ji.“

„Před Patrikem, jo?“ odsekla jsem. Kde byl, když mě děsil Lukáš? A když mě obtěžoval Ivo?!

„Zlato, dělám smaženici. Udělej si úkoly a za půl hodiny přijď dolů na večeři.“ Ve dveřích se ještě zarazila a pátravě se na mě zadívala. „A co bylo ve škole? Nějaké známky?“

S povzdechem jsem jí řekla o čtyřce z chemie. Moje litanie o bouřlivém milostném životě chemikáře s fyzikářkou odmítla poslouchat, jen zdůraznila, že to musím napravit, protože se nesluší, abych se kvůli lásce zhoršila ve škole. To mi teda tolerovat nebudou.

Seděla jsem na zadku ještě dobrých pět minut, docela ochromená. No má to někdo rodiče! Věděla jsem, že to bude problém, když jim ho budu chtít představit, ale že až tak...

21. 2. 2004 – sobota

18.54

„Ty bláho, Paulo, cos udělala?“

„Cože? Proč? Kdy?“ nechápala jsem. Byla jsem u Ríši a hráli jsme počítačovou hru NHL 2004. Momentálně jsem se soustředila na to, abych vstřelila branku za Minnesotu Wild. Neměla jsem dojem, že bych porušila nějaké pravidlo, protože rozhodčí nic neodpískal, jen se mi beznadějně stavěl do cesty.

„Vypadni, ty idiote!“ zařvala jsem a třískla do klávesnice.

Ríša se řehtal a potom zvažněl. „Jo, včera byl za mnou tvůj táta.“

„Cože?“ Prudce jsem se otočila a inkasovala gól.

„Fakt. Vyptával se mě na Patrika. Už jsem čekal, že bude chtít slyšet, jak má velkýho... víš co.“

Nevěděla jsem, jak se tvářit, ale nakonec racio převládlo. „To nemyslíš vážně!“

„Myslím. Cos mu udělala, že ti tak málo věří?“

„To kdybych věděla.“

„A potom mi děkoval a dodal, že jsem u vás vždycky vítaný,“ prohodil.

Znechuceně jsem prohlásila: „Vím, že taťka není úplně normální, ale co je moc, to je moc. Cos mu navykládal o Patrikovi?“

„Že je fajn, že nikdy netrhal mouchám křídýlka, nešlapal na mravence, že nefetuje, nekouří, rád sportuje a nemá... mhm... abnormální sexuální choutky.“

Uau! Zařala jsem zuby a soustředila se na hokej.
Co s tím mám dělat?

3. 3. 2004 – středa

9.47

Ach jo, ach jo, ach jo. Kdybych aspoň věděla, jestli se mám rozbřčet... Při nejmenším mám chuť si dost nadávat.

Ve škole už se rozneslo, že chodím s Patrikem. Trvalo to poměrně dlouho, protože se na sebe ve škole moc nelepíme. Kromě toho mnozí byli doteď přesvědčení, že chodím s Ivem, přičemž mě přitahuje Lukáš, což je v obou případech důsledek pomluv z prvního pololetí (plus aférka zvaná Hood). A navíc, poslední únorový týden byly jarní prázdniny. Včera mě ale některé drbny viděly v Patrikově náručí, a tak už to nebyla jen Erika, kdo prohlašoval, že jsem promiskuitní nymfomanka. Ano, tohle teď zaznívá po chodbách. A já dám hlavu za to, že za vším je Erika.

„Netrap se tím,“ přesvědčovala mě Gabriela. „To přejde. Jenom ti závidí, že si Patrik vybral právě tebe a o jinou nemá zájem.“

Podrážděně jsem cukla rameny, ale přece jen jsem se trošku vzchopila, protože jsem si uvědomila, že má pravdu. Předemnou bral na vědomí jen svou bývalku Mařu, a to jen proto, že doufal, že na mě zapomene, když se o mě tolik snažil Lukáš, kterému přiznával monopol. Nálada mi ale rapidně klesla, když ve třídě začaly kolovat školní noviny, které, navzdory snaze několika dobráků schovat je do bezpečí, neomylně doputovaly ke mně. Na titulce se skvěl palcový nadpis: LÁSKA BEZ HRANIC: EXCENTRICKÁ PAULA SEMOKOVÁ ULOVILA IDOL ŠKOLY PATRIKA ADESIRA! A pod tím obvyklé blablaba, které si do deníku zaznamenávat nebudu, protože takový hnus si pamatovat nechci. Článek od anonymního přispěvatele.

Holky mi radily, abych si šla stěžovat kvůli dehonestaci osobnosti, ale já na to kašlu. K čemu to ještě víc rozmazávat? A navíc, je to fejeton. A tam si vždycky vezmou do pusy nějakého chudáka a zesměšní ho.

Teď sedím ve své lavici vedle Gabriely, která mě hladí po rameni, a přede mnou se povaluje hromádka čehosi, co se jmenuje *Školní pravdivé noviny*.

9.50

Ivo se na mě díval, jako kdyby... já nevím co, ale vrhnul na mě strááášně dlouhý a nepříjemný pohled. Potom vykouzllil úsměv od ucha k uchu a ukázal řadu mírně zažloutlých, ale rovnátky (které už nemá) upravených zubů a prohodil: „Nic si z toho nedělej. Láska opravdu nezná hranice, Paulo. A závidí ti, že jsi tak hezká.“

Třískla jsem čelem o lavici a slyšela, jak se celou třídou nesou záchvěvy smíchu.

10.00

Ale nakonec to nebylo tak strašný, protože Patrik ke mně přišel, vytáhl mě na chodbu, upřeně se mi zadíval do očí a řekl: „Mají nám co závidět, ne?“ A políbil mě vášnivěji než kdykoli předtím! V tom šoku jsem mu sice čelem málem zlomila nos, ale i tak to bylo super... A vůbec mě netrápilo, že nás viděla naše třídní Půřtová i s Náherovou; obě vrostly do země, my se ušklíbli a utekli do třídy.

6. 3. 2004 – sobota

20.15

Byli jsme s celou partou bruslit na stadionu. Sranda! Dorazilo nás tam... počkat... osm. No, aspoň jsme kluziště finančně podpořili. Všichni se úžasně bavili mými „ladnými“ krasobruslařskými kreacemi a Patrik se snažil naučit mě to.

„Perfektně vám to s Patrikem sekne,“ pošeptala mi Maťa, když chvilku bruslila vedle mě.

„Díky, tobě s Lukášem taky,“ oplatila jsem jí. „Jsi s ním spokojená?“

„Jasně. Jenom mě mrzí, že jsem se kvůli tomu rozkmotřila se Simonou.“

No jo. Simču její láska Lukášek nechal nejdřív kvůli mně a potom kvůli její nejlepší kamarádce. Zůstala sama jako kůl v plotě a nedivila bych se, kdyby zahořkla. Vlastně o ní v poslední době ani nevím, pořád jenom vysedává v lavici, tiše a mlčky si něco čte, případně dělá úkoly. Chudinka.

„No vidíš!“ zavřískal Lukáš a vytrhl mě ze zadumání. „Nakonec to tvoje bruslení dosáhne úrovně šestiletého dítěte!“

Zavrčela jsem, vrhla se k němu, ztratila jsem rovnováhu, zvrtila se mi noha a bolestivě jsem dopadla na koleno. Všichni se smáli. Lukáš s Ríšou mi pomáhali vstát a skvěle se na můj účet bavili. A takhle to vypadalo pořád.

30. 3. 2004 – úterý

09.40

Máme IVT, Bolun se opozdil, a tak jsem se šla mrknout na net. Uplynulo už fakt hodně vody od té doby, co jsem dostala poslední zprávu od Iva Žitňáka!

REDONE: Ahoj, Paulo!

„Ježiš, Gabrielo, on zase začíná!“ vyděsila jsem se.

Gabriela se ke mně naklonila a doporučila mi, abych si ho nevšímala. Jenže Ivo se nevzdával.

REDONE: Promiň, že tě otravuju, trošku se nudím. Jak se máš?

JÁ: Dobře, díky.

REDONE: Neboj, nezačnu zase s tím Hoodem. To byla trapárna, co? Ale vyrostl jsem z toho, žádnéj strach.

S Gabrielou jsme se upřímně rozesmály, až se o nás začala zajímat celá učebna čistě holčičího IVT (pro zapomnětlivce: kluci jsou v menší učebně vedle naší). Rychle jsem tedy minimalizovala stránku, aby nezjistily, že zase chatuju s Ivem, a s Gabčou jsme se chechtaly dál.

Když si totiž uvědomíte, že je Ivo skoro o dva roky starší (dvakrát propadl na základce), a přitom píše, že z toho vyrostl... Fakt dobrý!

REDONE: Paulo, tenkrát ten článek ve Školních pravdivých novinách... To byla dobrá lež, vid' Ty přece s Patrikem nechodíš, že ne?

Ohromeně jsem zírala na monitor. „To myslí vážně? Vždyť už to o nás ví celá škola!“

„Možná doufá, že přece jen... Vždyť víš, naděje umírá poslední,“ ušklíbala se Gabriela. „Napiš mu, že chodíš, snad ti dá definitivně pokoj.“

Souhlasila jsem a právě jsem přemýšlela, jak to co nejlíp zformulovat, abych v něm nedejbože nevyvolala sebevražedné sklony, když vtom se rozlítly dveře a vešel Lukáš. Erika okamžitě vypjala prsa a koketně se usmála, zatímco Simona se krčila v koutku jako šelma, připravená vyškřábat mu oči. Lukáš ale namířil prstem na mě a ukázal na chodbu, jakože ho mám následovat.

„Mám dojem, že mají radu,“ konstatoval spokojeně, když jsem se ptala, jestli se i jejich profesor opozdil. „Poslyš, Paulo, sedím vedle toho blbečka, co tě furt bombarduje erpěčkama. Je to pěkný idiot. Neodepisuj mu, jo?“

Dívala jsem se na něho nechápavě.

„Štve tě přece, nebo ne?“ ujišťoval se.

„Jasně!“ přikývla jsem.

„Jestli tě bude zase otravovat, stačí říct. Právě se vzpamatovává z mé drobné lekce ohledně... ehm, ale nic... a měl by tě nechat na pokoji. Možná už to jeho ptačí mozek pochopil. Jestli ne...“ Spojil dlaně a stiskl je, až mu v nich zapraskaly kosti.

Nevěděla jsem, co na to říct. „Tak... díky. Nevím, proč se pořád snaží navazovat kontakt, nemyslím si, že bych ho v tom nějak podporovala.“

Lukáš pokrčil rameny.

„Fajn, fakt díky,“ blekotala jsem. „Mhm, a Patrik?“ ptala jsem se, myslíc na to, proč tu nestojí místo Lukáše on.

„Patrik si hledá něco o mobilech.“

„Aha.“

Vtom se otevřely dveře v obou třídách, vyšli Patrik a Maťa a oba se na nás dívali se zjevnou nevolí. Maťa se zavěsila do Lukáše, Patrik na něj vrhl pronikavý pohled, vzal mě pod paží a odvedl mě k oknu, u kterého mi kdysi Ivo oznamoval, že bude sněžit.

„Patriku, já...“

„To s tím Ivem jsem mohl stejně dobře vyřídit i já, kdybych si všiml, že tě zase obtěžuje.“

„Já jsem přece Lukáše neprosila o pomoc. Poradila bych si sama.“

Patrik se mračil a já se rozesmála. „Ty žárliš!“

„Nežárlím,“ zapíral. „Jen... Ále, zapomeň na to.“ Přešel mi prsty po důlku na bradě a pak mi dal pusu. Vrátila jsem mu ji a příjemně se mi zatočila hlava. Jak je krásné mít někoho, koho milujete a on miluje vás... Stačila jsem ještě postřehnout, že v té samé chvíli se začali líbat i Lukáš s Maťou – objímali se tak pevně, jako by je někdo přilepil vteřinovým lepidlem. Několik vteřin nato dorazili oba profesoři informatiky. A jak se dalo čekat, Bolun se na nás rozeřval: „Máte hodinu práce s počítačem, ne s jazykem! Padejte na místa!“

Ušklíbli jsme se a znovu jsme zapnuli Microsoft Excel a jeho pověstné tabulky. Hustý, co?

1. 4. 2004 – čtvrtek

18.46

Právě skončila sedmá hodina fyzikálních laborek s tou protivnou Bolunovou, která si celé dvě hodiny pročítala jakési doklady (zřejmě se týkaly rozvodového řízení), zatímco my jsme se pokoušeli sestavit jakýs takýs elektrický obvod, když mi poklepal na rameno Lukáš s podivným výrazem ve tváři. Po chvilce mi došlo, že se jedná o výraz šoku. Polekala jsem se. „Co se děje?“

„Přečti si to!“ strčil mi před nos svůj mobil, na kterém měl otevřenou esemesku od Denisy.

Brácho, stalo se něco strašného, prosím tě, chvátej domů, potřebuju tě tady, jsem v hrozném maléru, až se to dozvedí naši, zabijou mě! Jsem v tom!

Nevěřičně jsem zírala na displej, neschopná pohybu.

„Musíš jít se mnou, sám to nezvládnou!“ šeptal Lukáš. Gabriela na nás koukala jako na zjevení, jiné to nebylo ani s Patrikem a s Maťou.

„Prosím tě, pojd!“

„Dobře, ale já... To přece není možný, aby...“

„Nemel a pojd!“ vyzýval mě nervózně. Posbírala jsem si tedy věci, ledabyle je naházela do tašky a rychle kývla na Gabrielu. Omluvně jsem pohlédla na Patrika, ale zdálo se, že tomu stačil pohled na Lukáše. Maťa se tvářila nesouhlasně, ale náš rychlý odchod nekomentovala. Celou cestu mi hučelo v uších a v hlavě se mi promítaly všemožné obrázky těhotné Denisy. Jak by mohla být těhotná?! Vždyť je jí teprve šestnáct! Co se stalo, jak se to mohlo stát, co bude dělat? Co škola? A co Jura, do háje, jak bude reagovat? S Lukášem jsme nepromluvili ani slovo, v autobuse jen nervózně vykukoval z okna a podupával nohou. A já měla pěkně stažený žaludek.

Když jsme dorazili k nim, vyletěla jsem po schodech nahoru do Denisa pokoje jako uragán a vzápětí jsem zjistila, že nás čeká v obýváku v přízemí, takže jsem se cestou dolů málem zabila.

„Deniso!“ vykřikla jsem, stojíc před ní.

Denisa měla sepjaté ruce, zpocené čelo a nervozita z ní jen čišela. „Co mám teď dělat?“ zeptala se.

„Bože, Deniso,“ vydechla jsem.

„Díky, že jsi taky přišla,“ vychrlila Denča. „Paulo, já... blbý je, že... Ach, Lukáši, budeš mě muset ochránit před Jurou!“

Nechápavě jsem na ni zírala, zatímco Lukáš ji, vzlykající, vzal do náruče.

„Paulo, to není Jurovo!“ vysvětlila.

Podlomily se mi nohy a musela jsem se posadit. Co je moc, to je moc. Kristepane, jak mohla být tak nezodpovědná?!

„Ty jsi... Ty jsi podvedla Juru?“ vykoptala jsem.

„Jo,“ přiznala s hlavou v dlaních.

Bouchly vchodové dveře. V předsíni se objevil Jura. Krve by se ve mně nedořezal.

„C-cože?“ díval se na nás nejistě.

Denisa totálně zbledla, až jsem se lekla, že na místě zkolabuje. Lukáš se najednou šíleně (a hlavně úplně nevhodně) rozřehtal na celé kolo. A potom zařval: „Apríl!“

Vyměnili jsme si s Jurou pohledy a jako opaření jsme pozorovali sourozence Masubovy, přičemž jeden se smíchy div neválel po zemi a držel se za břicho, v němž mu zjevně píchalo; ženský potomek rodu Masubových se nejspíše usmíval a přistoupil k Jurovi se slovy: „To byl apríl připravený pro Paulu, Juro.“

Jura na ni ohromeně zíral.

„Ty mi nevěříš?“ zašeptala.

„Deniso...“

„To byl žert, od té doby, co mám tebe, mě nikdo jiný nezajímá,“ zdůraznila a pevně ho objala.

Vstala jsem se smíšenými pocity. „Tak to je fakt nemístný žert.“

Lukáš si stíral slzy a pobaveně mě sledoval.

„Vždyť jsem skoro chcipla strachy, jak jsem se bála o svou nejlepší kamarádku!“ vykřikla jsem.

„Od kdy nerozumíš srandě?“ zeptal se mě vyjeveně Lukáš.

Zhluboka jsem se nadechla. „No, měli jste být herci. Zahráli jste to perfektně. Ještě skoro nedýchám.“

To už se ulevilo i Jurovi. Konečně objal Denisu, která si zhluboka vydechla.

20.12

Psal mi Patrik, jestli jsem okej. Vyšlo najevo, že o tom věděl, Maťa taky, jen Gabriela byla mimo hru, aby to náhodou nezkazila. Denisa mi přiznala, že to byl Lukášův nápad, to on si ze mě chtěl vystřelit. Hmm... Mám 365 dní na to, abych vymyslela pořádnou odvetu!

12. 4. 2004 – Velikonoční pondělí

21.17

Uf, konečně je to za námi. Celé Velikonoce mě vyváděly z míry šílení rodiče svátečními úpravami (velikonoční věnce, malovaná vajíčka, kytice, pečení koláčů, vaření uzené šunky a vajec). A dnes se tudy přehnala hotová chlupská kavalerie. Jestli se dobře pamatuju, bylo to přibližně takhle:

Za prvé – v 6.37 se dovalil Ríša. Bohužel domovní zvonek mě nevzbudil, takže mě překvapil ještě v posteli, do pokoje ho pustil rozespálý táta. Vylil na mě tři čtvrtě litru vody, čímž docílil toho, že jsem se vymrštila z postele, hlavou mu nalomila nos a o zbylou čtvrtinu vody v lahvi jsme se prali tak urputně, že jsem kromě celého domu vzbudila i sousedy. Politý byl i Bělouš, který se mezi nás vetřel a snažil se kousnout Ríšu do zadku. Což by mu patřilo. Právem.

Za druhé – v 9.16 přišel Maťo a obdařil mě litrem vody, abych se prý rozvíjela do krásy. Libuši s mámou jenom něžně postříkal voňavkou. Prohlásila jsem našťvaně, že z mé strany může počítat s absolutním bojkotem jeho vztahu se ségrou. Chvilku mu trvalo, než pochopil, co jsem vlastně řekla, ale ať. Důkaz jeho mentální retardace.

Za třetí – konečně ve slušnou hodinu, v 10.49, přišel Patrik. Byl velmi opatrný a dal si mě zavolat ven (protože se nechtěl příliš ukazovat našim). Tam mě nasprejoval, vymrskal a zlíbal, abych prý byla stále tak krásná. Naši nás pozorovali oknem a nesouhlasně se mračili.

Za čtvrté – překvapivě v 11.30 přišel Lukáš, kterého jsem vůbec nečekala, a díky koňskému vědru vody jsem se zase vykoupala. S „láskou“ jsem mu dala pět korun a vypoklonkovala z našeho území. Chechtal se, až se za břicho popadal.

V pět, šest, sedm a osm se sem vřítily Libušini spolužáci a kamarádi z vysoké (Už jsem to říkala? Libuše studuje speciální pedagogiku. Moje sestra!), kteří se s radostí věnovali i mně.

Takže i když je už večer, pořád jsem celá mokrá a podrážděná, tak ať mi, dopříc, dají všichni pokoj!

22. 6. 2004 – úterý

20.01

Tohle byl můj nejhorší svátek v životě. Nejenže leje jako z konve, protože na toho pitomýho Medarda přšelo, ale ještě jsem se nechala přesvědčit svou jedinou láskou Patrikem, abych se šla představit jeho rodičům! Doteď jsem se tomu úspěšně vyhýbala, dostatečně poučená chováním

svých rodičů vůči němu. Patrik mi domlouval, že po čtyřech měsících je nejvyšší čas, abych se jeho rodině přestala vyhybat.

„Koneckonců, s Lacem jste se už viděli a docela jste si sedli, ne?“ nevzdával se.

„Jenže to jsme spolu ještě nechodili...“ protestovala jsem, ale Patrik dělal, že je hluchý a slepý. Trval na svém a pokračoval:

„Naši jsou zlatý, jsou moc fajn.“

„To samé jsem si myslela i já o našich. A jak to dopadlo?“ namítala jsem. Patrik se ušklíbl. „Tvůj táta mě odjakživa neměl rád, zatímco naši...“

„Zatímco vaši mě ještě ani jednou neviděli. Ne, Patriku, já nikam nejdů!“ zvolala jsem.

„Paulo, neblázni,“ podrážděně se zamračil. „Jestli mě miluješ, tak se vším, co ke mně patří, i s mými rodiči!“

Otevřela jsem pusy, ale na nic jsem se nezmohla.

„Já jsem pořád s tebou, i když vím, že tvůj táta by mě nejradši vystřelil do kosmu. A ty se přece vůbec nebudeš muset obětovat.“

„Hm.“

„To je chceš ignorovat, i když se vezmeme?“

„Cože?!“

„Budeš ignorovat tchána a tchyni?“ zopakoval.

„Ty bláho, vždyť je nám šestnáct!“ vykřikla jsem.

„Nikdy není na škodu myslet na budoucnost, nemyslíš?“

Musela jsem se přidržet zábradlí, ohraničujícího dětské hřiště, u kterého jsme měli tenhle víkend dohodnutou schůzku.

„Tebe to teda vyděsilo...“ zašeptal, láskyplně mě objal a vtiskl mi polibek na temeno. „To byl jenom příklad, Paulo. Nemůžeš je obcházet, jsou to moji rodiče a chtějí tě poznat.“

Pořád ještě mírně otřesená jsem přikývla.

A tak jsem s ním dnes po škole šla do Děvínské a vysmátého Lukáše jsem nechala na zastávce směrem do Lamače samotného. A teď mě nekonečně mrzí, že jsem s ním nezůstala a nenechala se rozesmívat vtipnými hláškama, kterými mě v poslední době zahrnoval. I když, nechci se dopustit justičního omylu, nebylo to tak zlé. Patrik měl pravdu, jeho rodiče jsou milí a normální, mnohem normálnější než moji, ale... Přece jen tu

bylo něco, co mě strašně rozhodilo. Myslím, že Patrik si to ani neuvědomil. Šlo jenom o takové drobnosti, možná celkem nevinné, ale já jsem je vnímala víc než dost.

Tak například: Když mě Patrik představil, snažila jsem se tvářit suverénně, usmívat se, úsměv jsem věnovala i Lacovi, který měl pusku od ucha k uchu („Dnes rozhodně vypadáš mnohem líp než v zimě, když jsem tě zmrzlou vezl k vám, pamatuješ?“), a strpěla jsem i posezení v obýváku, kde jsme si všichni povídali. Přesněji řečeno, šlo o to zjistit, kdo a co jsem vlastně zač, ale naštěstí ne v duchu křížového výsledku. Byla jsem totálně vynervovaná, protože se mi pořád honilo hlavou, že jsou to potenciální rodiče. Potenciální tchyně mi bude s největší pravděpodobností zasahovat do vedení domácnosti, od vaření až po praní Patrikova spodního prádla. Když jsem si představila to první, měla jsem sto chutí zahrabat se do země, protože kromě pudinku, párků a vajíček neumím uvařit vůbec nic. No, a při myšlence na možné výpary pánskému prádla se mi dělalo špatně a málem to na mě přišlo zrovna uprostřed pojídání kakaového dortu. To by byl trapas.

„A kolik že ti je, Paulo?“ mile se mě zeptala Patrikova máma.

„Šestnáct.“

„Zajímavé,“ usmála se potutelně. „Připadáš mi mnohem mladší než Matka.“

Ztuhla jsem. Patrik zvedl hlavu a jeho máma zamyšleně pokračovala: „Kdy že to má narozeniny? Někdy v lednu, vid', Patriku?“

„Mhm... Víš, mami...“

„Vidíte, věk vůbec nehraje roli. Někdo vypadá starší, než ve skutečnosti je, jiný zase naopak, jako by nestíhal svůj biologický věk.“

Zakuckala jsem se. Není mi to doposud jasné – mám to chápat jako urážku, že jsem zaostalá?!

Vtom se z kuchyně vrátil Patrikův otec a prohlásil: „Večere bude za půl hodiny!“

Po půlhodině jsem se s plným žaludkem přesunula do kuchyňky ke kulatému stolku, ke kterému se nevejdou víc než čtyři lidi, takže Laco odešel dobrovolně jíst do svého a Patrikova pokoje k psacímu stolu. Cítila jsem se jako vetřelec. Tiše jsem čekala, co mi naservírují; z vůně jsem měla smíšené pocity, ale přesvědčovala jsem svůj nos, že se mylí. Nemýlil. Pan Adesir

přede mě položil vrchovatý talíř dušeného špenátu s vajíčkem a brambory. A mně se tentokrát udělalo opravdu na zvracení, což už nikomu neuniklo. Odskočila jsem i s židlí co nejdál a přikryla si pusou rukou. „Promiňte... já... já... nemůžu jíst špenát, nechutná mi. Kdybych to byla věděla...“

Adesirovi mě umlčeli, prý se nemám omlouvat, je to jejich chyba a mohlo je napadnout, že každý špenát nejl. Paní Adesirová však viditelně svésila ramena a prohodila: „A tvoje Mařka ho zbožňuje...“

Do prdele! Jaká jeho Mařka?! Už s ní skoro rok nechodí!

No, a takhle to bylo pořád. Kdykoli něco nebylo podle jejich představ, vždycky zmínili Martinino jméno. Já nemám ráda tohle, ona to zbožňuje. Já neumím tohle, zato ona je v tom geniální. Já ne, ona ano. A její schopnosti a činy byly očividně správné. Myslím, že i Patrikovi bylo nepřijemné, že o ní pořád mluvili, jednou jim dokonce připomněl, že je to minulost, že teď jsem tu já, ale myslím, že si stejně neuvědomil, jak velmi to pošramotilo mé sebevědomí.

Teď sedím doma, žaluju cáru papíru a nadávám si, že jsem tam šla. Možná to chce čas, aby si zvykli na myšlenku, že Mařka už není. A... jestli se to jednou stane, což se nestane, příští Patrikové přítelkyni budou předhazovat mě. Tak.

24. 6. 2004 – čtvrtek

9.46

„Kráva jedna blbá,“ nadávala Gabriela, když se vrátila z WC a sedla si do naší lavice v levém zadním koutě třídy. „Erika,“ ozřejmila, když viděla můj udivený pohled. „Ptala se mě, jestli pořád chodím s tím cucákem, co nahradil Filipa. A Filip namítl, že jeho nikdo nenahradil, že se se mnou rozešel sám,“ bručela.

Dumala jsem, koho by bylo lepší nazvat blbou krávou (podle mě spíš Filipa), ale radši jsem řekla: „Ignoruj je. Erika ti závidí a Filip se nikdy nesmíří s tím, že pro něj neroníš krokodýlí slzy,“ usmála jsem se.

Přikývla a potom ožila. „Dneska pro mě přijde Říša!“

„Fakt?“

„Jo. Chcem zajít na zmrzku. Půjdeš taky? Vezmi Patrika,“ navrhla.

Odmítla jsem. „Ne, to by šel i Lukáš s Maťou... Víš, doplnit partu. Určitě chcete být sami.“ Odvrátila jsem zrak, abych se nemusela dívat do jejich rentgenových očí. Ale když jsem cítila, že je ze mě nespouští, kapitulovala jsem. „Okej, okej, máš pravdu, Maťu teď vůbec nemusím! Po té příjemné návštěvě u Adesirů,“ bručela jsem.

„Hlavu vzhůru,“ popíchla mě Gabča. „Hlavně že se ti splnil sen a Patrik tě miluje.“

Bingo.

15.51

Nechápu, proč nám laboratorní práce z fyziky nemohli odpustit. Stejně se už neučíme... Mohli nás jednoduše pustit domů!

Ríša opravdu pro Gabrielu přišel. Rozjařeně se zdravil se všemi přítomnými členy party a podařilo se mu vrazit rovnou do Eriky, která začala ječet, že je podělaný nemehlo, že jí zničil... ani nevím co, ale potom se zarazila a sklapla.

„A ty jsi kdo?“ zavrkala.

„Ríša, těší mě,“ podal jí ruku a zatvářil se tak chlapsky, že jsem vyprskla smíchy. Erika jeho ruku k mému údivu přijala, ale vtom mezi ně vtrhla podrážděná Gabriela a prohlásila, že je to její přítel, ten, o kterém se tak nevybíravě vyjadřovala.

„A můj nejlepší kamarád,“ dodala jsem a následovala Gabrielu, která bleskově odváděla Ríšu pryč. Patrik se ke mně připojil, rozloučili jsme se na zastávce dlouhým polibkem a já šla v závěsu za Lukášem, který pusinkoval Maťu. A potom jsme mlčky jeli v buse.

Zdálo se mi to, anebo Ríša Eriku opravdu zaujal?! Kristepane...

30. 7. 2004 – pátek

12.49

Prázdniny utíkají jako voda. Jsou božské, mnohem lepší než ty minulé, protože trávím čas s Patrikem, a když ne s ním, tak s někým ze zbytku party.

No, ale to není ten důvod, proč píšu. Dnes se u oběda stalo něco šíleného. Zkrátka, nemělo to nejmenší chybičku! Nevím, jestli má smysl to zapisovat, bylo by tisíckrát lepší to vidět, ale co.

K obědu jsme měli květákovou polévku, nad kterou Libuše ohrnovala nos, tvrdila, že smrdí. Máma se urazila, prý to doteď nikomu nevadilo, a táta Libuši okřikl, že příště může teda uvařit ona. K mému úžasu Libuše sklapla, ale z polévky snědla jen čtyři lžíce a prohlásila, že jí není dobře. Máma se teda vzdala a jako hlavní jídlo nám naservírovala pečené kuře s rýží. Když přede mě postavila moji porci, ohromeně jsem pozorovala, jak horká kuřecí kůže pod párou bublá, nazdvihuje se a klesá a zase se zvedá... Upozornila jsem na ten úkaz ostatní. „Podívejte, vypadá to jako pulzující srdce!“

Libuše mrkla na stehno, oči se jí rozšířily hrůzou a... pozvracela se. Vážně se pozvracela! Páni. Potom, samozřejmě, následoval menší zmatek, když táta strčil Libuši pod bradu talíř se zbytkem polévky, aby nepozvracela koberec, protože evidentně nebyla schopná doběhnout k umyvadlu, máma odstraňovala z jejího smrtonosného dosahu všechno jídlo a Bělouš využil příležitosti, aby z tátova talíře ukořistil pořádný kus masa.

Ufff, takhle akční oběd rozhodně nepamatuju! A ke všemu má dneska Libuše svátek. To má ještě lepší svátek, než jsem měla já. Cha!

1. 8. 2004 – neděle

7.41

Plakat, nebo se smát? Toť otázka... Nejspíš něco mezi tím... Vůbec nevím, co mám dělat. Na něco takového jsem ještě příliš mladá, nezralá... Ale jak si má potom připadat ona? A co mám dělat já?!

Bylo jen krátce před šestou, když mě něco probudilo. Nechtělo se mi otevřít oči, protože jsem předpokládala, že je to zase jenom Bělouš. Ale když to ze mě stáhlo peřinu, lehlo si to vedle mě a znova se přikrylo, došlo mi, že i když je Bělouš schopný všeho, tohle by určitě nezvládl. Tak jsem rozlepila oči. Vedle mě ležela Libuše. Už to samo o sobě by stačilo k šoku, nebylo potřeba slz, které se jí leskly v očích.

„Pořád se necítím dobře...“ zašeptala. Nechápatě jsem se zvedla na loktech, a abych mírně odlehčila pochmurnou atmosféru, která panovala v pokoji, trochu nemístně jsem zažertovala:

„To bude asi smrtelná nemoc.“

Libuše se tak rozbrečela, že jsem měla polštář mokrý za tři vteřiny. Vylekala jsem se. „Co se stalo?“

„Já... Paulo... já... jsem těhotná.“

Stejný účinek by mělo, kdyby mě praštili něčím kovovým po hlavě. Ale pak jsem se uvolnila a znovu si pohodlně lehla. Vždyť je to jen další z mých hloupých snů, pomyslela jsem si spokojeně. Ale Libuše nepřestávala brečet a drmolit, že je jí pořád špatně, hlavně ráno, že je přecitlivělá, že má příšerný strach, ještě si nekoupila test, ale zkrátka cítí, že je v tom.

„To myslíš vážně?“ zeptala jsem se nevěřičně.

Přikývla.

„Ale, Libuše, jak si mohla... Vždyť... a co... hmm, ochrana?“ dolovala jsem ze sebe.

„Párkrát jsem si zapomněla vzít tabletu,“ zakvílela.

„A... ehm... uhm... kondom?“

„On to nechtěl...“

Zacpala jsem si uši. „Dost!“ vykřikla jsem.

Ježiš, nevěřím vlastním uším. Že je to jenom sen? Paulo, prober se, vzbud se, je třeba vstávat! Ale rozkazovala jsem si zbytečně, byla jsem dokonale probraná.

„Víš o tom?“

„Maťo?“

„Hm.“

„Ještě ne... Pořád doufám, že se pletu. Paulo, že se mnou půjdeš do lékárny pro test? A na gyndu? A k obvodnímu?“

„K obvodnímu? Proč?“ nechápala jsem.

„Jsem ochotná jít kamkoli, jen aby... aby se moje podezření vyvrátilo. A kdyby se ukázalo, že je to pravda, tak se mě obvodák musí zastat, protože naši mě přizabijou.“

A jéje. Naši.

„Paulo, prosím! Jsi jediná...“

„Jistě, půjdu s tebou,“ slíbila jsem. „Všechno bude dobrý,“ přesvědčovala jsem ji. Objaly jsme se. Chvilí ještě u mě zůstala a potom se doslova doplazila do svého pokoje.

Vyděsila mě. Strašně. Kristepane. Co se stane, když bude opravdu v tom?

3. 8. 2004 – úterý

17.15

Takže je to tak. Moje sestra je v jiném stavu. Panebože, připadám si jako v nějaké stupidní telenovele. Ještě pořád nechápu, jak se to mohlo stát. Jak mohli být tak nezodpovědní?! Vždyť Líbě ještě nebylo ani dvacet! Už i naši o tom vědí. Včera jim to řekla. Nebyl z toho takový cirkus, jak jsem čekala, spíš naopak. Ticho rvoucí uši. Rodinný šok. Potom táta zkonstatoval, že takhle teda dopadla jeho prvorozená dcera, že nebude mít ani vysokoškolský diplom, a máma se rozplakala. Libuše se radši zavřela ve svém pokoji, kde zřejmě zpracovávala nejnovější vývoj událostí, které měly změnit život nám všem, a já... Já jsem se jaksi zapřela a požádala rodiče, aby se vzchopili, protože Libuše teď potřebuje jejich podporu. K mému údivu to zabralo. A Libuše si to u nich částečně vyžehlila, protože Maťo se k tomu postavil hrdinsky. Ve svých dvaadvaceti je ochotný založit rodinu a postarat se o Libuši i o dítě. Možná se mi to jen zdálo, respektive ve mně přetrvávají dětsky naivní představy o velké lásce, ale připadal mi dojatý. Nakonec má ta holka štěstí, že narazila zrovna na něj.

Jen se nemůžu smířit s myšlenkou, že když si ho jednou vezme, bude se jmenovat Grambiarová. Otřesný jméno. Grambiar. Pch.

4. 8. 2004 – středa

14.57

Šla jsem se schovat k Ríšovi, protože k nám přišel Maťo a táta ho samozřejmě kárá za nezodpovědný přístup k sexuálnímu životu. Tak jsem se

radši zdekovala. Jenže se ukázalo, že nejsem vítaná ani u Dětváků, protože Ríša je zrovna na zahradě s Gabrielou, kde se dost náruživě dohadují. Gabriela mu zrovna vysvětlovala, že ji nebaví sedět celé hodiny u počítače a střílet na tvory ze záhrobní ani závodní autíčka, že by radši zkusila něco nového, například kajaky, ale Ríšovi se nechtělo. Moc ji tím nepotěšil, tak jsem se radši do toho nepletla. Proč je to tak, že kamkoli přijdu, všude probíhají výměny názorů?

Asi zkusím štěstí u Denisy. Zavolám jí, jestli má čas.

Má!

16.37

Když jsem přišla k Masubovým, na dvorku mě už čekala našťavaná Denisa. Vedle ní stál Jura, zřejmě zdroj její nevole.

„Tak vidíš, tady to je Paula. A není to žádný převlečený nápadník!“

„Deniso!“ okřikl ji Jura a upřel na mě omluvný pohled.

„Prosím tě, Paulo, řekni mu, kam jdeme, s kým jdeme a co budeme dělat, buď tak hodná!“ zuřila Denisa.

Dívala jsem se na ně jako omráčená. To se fakt musí všichni kolem mě hádat? Ach, Patriku, kde jsi?! (Odjel s rodiči na hory.)

Jura potom Denisu smířlivě objal, rozloučil se a šel, zatímco ho Denisa tajně obdařila ošklivou grimasou. Potom mi vysvětlovala: „Žárlí. Nechtěl mi věřit, že se mám setkat s tebou.“

„A jéje. Co tak najednou?“

„Tak to je od toho debilního apríla!“ zavřískala. „Zabiju Lukáše, že mě k tomu navedl!“

Unaveně jsem si pročísala vlasy.

„Co je s tebou? Máš špatnej den?“ zbystrila Denisa.

„Ani náhodou. Samý hádky.“

„Fakt? A s kým ses pohádala?“

„Já našťestí s nikým. Jenom jsem slyšela, jak se Ríša s Gabrielou trochu chytli. Ani mi nedala vědět, že je tady, v Lamači. Před chvílí ty a Jura, a nejhorší je to u nás doma mezi Libuší, Matěm a našima.“

„Co vyvedli?“

„Co?“ podívala jsem se na ni zpříma. „Počali potomka.“

Do Denisy jako by udeřil blesk. Posadila se na zem, na upravený chodník vedoucí k brance. „To myslíš vážně? Paulo, apríl je už dávno za náma.“

„Kéž by nebyl.“

„Takže ty budeš teta?“

„Hm.“

„Pcha!“ Rozesmála se. „Šestnáctiletá teta! Hahaha!“

„Bude mi sedmnáct, až se to narodí,“ upozornila jsem ji trošku uraženě a Denisa se vzpamatovala.

„Promiň... ježiš, jak se to stalo? A ve kterým je týdnu?“

„Asi v pátým nebo šestým. Nezodpovědné užívání antikoncepce,“ vydechla jsem. „Poslyš, tohohle tématu mám už plný zuby, doma neslyším nic jinýho,“ prosila jsem.

„Ale, Paulo, nemůžeš mě ochuzovat o žhavé novinky... Jak to bude dál? Vezmou se? Kde budou bydlet? Nebo ji Maťo nechal?“ sypala na mě otázky.

„Vezmou se a nemám ponětí, kde budou bydlet. Asi u něj – žije už sám, víš? A jestli mi s tím nedáš pokoj, nikam s tebou nejdu.“

Denisa se zatvářila zklamaně, ale souhlasila.

„A nemusíš to věšet na nos ani Lukášovi. Nepotřebuju, aby se to dostalo do školních novin.“

„Lukáš tu stejně není,“ uklidňovala mě. „Jeli s Maťou stanovat.“

„Stanovat?“ vyvalila jsem oči. „Rodiče je pustili?“

„A proč ne? Jsou už dost velcí, nezdá se ti? Jsou to světoběžníci, ti se neztratí,“ mávla rukou. „Půjdeme?“

„Jo.“ Tak teda jdeme do města.

Lukáš jel s Maťou stanovat. Kdybych já chtěla někam jet s Patrikem, ukamenují mě zaživa. Ani k babičce by mě s ním nepustili.

5. 8. 2004 – čtvrtek

17.33

Seděly jsme s Gabrielou na terase kavárny, jejíž jméno si ani nepamatuju, a lízaly jsme tři kopečky zmrzliny ze sladkého kornoutku. Zavolala mi

sama, jestli bych s ní někam nechtěla zajít jen tak na pokec. Šla jsem, protože jsem byla zvědavá, jestli zmíní včerejší rozhovor s Ríšou. Zmínila. A dozvěděla jsem se, že i když ho miluje, v jejich vztahu chybí nějaká ta jiskra, kterou zažívala s Filipem, pořád byli v pohybu, pořád někam chodili. Slíbila jsem jí, že s ním o tom promluví.

Upřela na mě prosebný pohled. „Zkus to. Ať se trošku probere k životu.“

„Jen se neboj,“ psila jsem se.

„Jo, ale nepotřebuju, aby mě tahal na horolezecký výstupy, bungee jumping nebo paragliding, jasný?“

Rozesmály jsme se.

21.11

„Mami, pozvu k nám Ríšu, jo?“ zavolala jsem z předsíně s rukou na klíce. Rodiče se zatvářili spokojeně a za chvíli byl Ríša tady. Spolkl půlku bábovky, surfoval na netu a přitom jsme si povídali. Nadhodila jsem problém Gabriela, ale vůbec si nejsem jistá, jestli pochopil, co jí chybí.

„Trošku života do toho vztahu, chápeš? Nestačí jí chodit k tobě, k ní, občas na pizzu s partou, po Lamači a Dúbravce...“

„Dobře, vezmu ji do fitka,“ prohodil těsně předtím, než si vložil do úst obrovský kus bábovky.

Zakřenila jsem se a za chvíli se domem rozléhal náš hlasitý smích.

Chybí mi Patrik. V sobotu se už konečně vrátí.

Abych nezapomněla, Libušino dítě by se mělo narodit začátkem dubna, takže by mělo být ve znamení Berana. Berana!

7. 8. 2004 – sobota

10.40

Dnes jsem se konečně viděla s Patrikem. Přišel sem za mnou a já jsem se těšila, že spolu strávíme přinejmenším celý den. Spletla jsem se. Chtěl, abych šla k nim na oběd (obezřetně jsem odmítla) a potom s jeho kámošema na fotbal. Zmocnilo se mě zklamání. „Co bych tam dělala?“

„Fandila. A kluci by mi záviděli takovou kočku,“ zakřenil se.

Ušklíbla jsem se a vlepila mu bleskovou pusu na nos. Ta představa mě moc nenadchla, tak jsem radši řekla: „Ne, zůstanu doma. Ty klidně běž a užij si to.“

„Chtěl jsem být s tebou...“

„Máme pro sebe ještě skoro celý měsíc,“ nadhodila jsem.

S úsměvem mě políbil, vzal mě za ruku a společně jsme vyšli na ulici, následovaní Běloušem, který okamžitě začal dovádět, odbíhat a značkovat. Na zastávce jsem ho ale musela ignorovat, protože jsme se s Patrikem pořád líbali. Asi mě to nikdy nepřestane bavit. A asi nikdy neuvěřím, že Patrik Adesir, ten kluk, který mě loni převálcoval na bruslích, je můj kluk, který mě nade vše miluje.

11. 8. 2004 – středa

13.55

To snad není pravda. Zase mi na pokec napsal Ivo!

REDONE: Ahoj, Paulínko, jak prázdninuješ? Chtěl jsem tě jenom pozdravit a popřát ti krásný zbytek prázdnin. Už se krátí!

Paulínko? A ta poznámka o krácení prázdnin, to měl být výkřik hrůzy nebo radosti?!

JÁ: Dobře, díky, i tobě.

Proč mu sakra pořád odepisuju?

A Líba mi leze na nervy, protože je pořád na záchodě. Prý ji tlačí močový měchýř na pánevní kost, čímž se zmenšuje jeho objem. Je z toho úplně na nervy. A navíc zjistila, že dítěti se už vytvářejí zárodky končetin. Zajímalo by mě, kdo se tu z toho všeho nakonec zblázní!

27. 8. 2004 – pátek

9.51

Na dnešek máme s partou domluvený poslední sraz začátkem školy. Doufám, že si to táta nerozmyslí a pustí mě. Dost podezřívavě se mě totiž vyptával, jestli tam bude taky Patrik.

A když jsem mu to nerada potvrdila, ujišťoval se, jestli tam budou i Ríša, Denisa a Lukáš. Asi aby na mě dávali pozor. Ty bláho, co si o nás myslí?!

21.11

Andělíčku, můj strážníčku, děkuju, že nade mnou držíš ochrannou ruku...

Všichni – teda já, Denisa, Lukáš, Ríša, Gabriela, Patrik a Maťa – jsme se sešli v naší oblíbené pizzerii v centru, kde jsme si objednali tři velké pizzy – šunkovou, sýrovou a jednu s mořskými potvorama, které jsem se pro jistotu ani nedotkla. Denisa byla chvilku smutná, že Jura nemohl přijít, protože má službu, ale nakonec se nám podařilo ji rozveselit.

„Nezajdeme potom ještě k nám do Lamače?“ zeptal se Lukáš, když jsme dojídali.

„A co tam?“ ptala se Maťa znechuceně.

„Byla bys se mnou, ne?“ ušklíbl se a díval se přitom na ty z nás, kteří nebydlí v Lamači. „Mohli bychom skočit do pubu, co říkáte?“

Zatvářila jsem se kysele. „Neblbni, nepotřebuju si vyrábět problémy,“ řekla jsem, myslíc na to, co by se mnou udělal táta, kdyby se doslechl o návštěvě hospody. A ještě k tomu přímo v Lamači!

„Jaký problémy, prosím tě? Nic se nestane, když si dáme trochu piva. Na spláchnutí.“

Ozvala se Gabriela. „Než tam dojdeme, pizzu nám dokonale spláchnou žaludeční šťávy.“

Zasmáli jsme se, ale potom jsem podotkla: „A ty si myslíš, že by nám nalili pivo? Když nám není osmnáct?“

„V tomhle pubu bez problému.“

Ríša se napřímil. „Fakt? Kde to je?“

„Počkat, počkat,“ zarazila ho Denisa. „Do nějakýho vykřičenýho, polo-rozpadlýho pajzlu mě nedostaneš!“

„Ty fajnovko,“ utahoval si z ní bratr.

„Holky, pojďme,“ chytil se Ríša. „Nic se nestane, když si dáme aspoň jedno.“

Ohrnula jsem nos. „Násosko!“

Ríša se zachechtal. „Copak si nepamatuješ na tu naši super párty u tebe? Kolik jsme tam toho vypili, co?“

„To bylo u nás a pivo bylo vašich,“ bránila jsem se. Potom jsem dloubla do Patrika: „Řekni něco!“

„Hm... já jsem pro!“

Podrážděně jsem zabručela: „Tak budeme hlasovat!“

Přehlasovali mě. Pro byli všichni kromě mě a Gabriely; Denisa se zdržela hlasování (sice chtěla, ale měla jisté výčitky kvůli Jurovi – policajtovi).

Když jsme se v sedmi dovalili do Lamače (spolucestující v busu byli z naší rozjařené party dost na nervy), pohrávala jsem si s myšlenkou, že bych utekla domů. Ale jak bych se jim potom mohla podívat do očí? Vedl nás Lukáš společně s Ríšou a Patrikem, já jsem si šuškala s Maťou a Gabrielou, co by se stalo, kdyby nás chytili, a Maťa nás přesvědčovala, že se nemáme čeho bát.

„Víte, kolikrát už jsem takhle s kámošema popíjela? I s Lukášem už jsem byla několikrát. A vždycky bylo všechno v pohodě.“

„Protože vypadáte starší,“ podotkla jsem.

„Beru to jako kompliment,“ sladce se usmála.

Gabriela nám skočila do nepříznivě se vyvíjející debaty větou: „Jaká vlastně byla stanovačka?“

„Ani nechtěj vědět,“ tajuplně se pousmála Maťa. „Nádherná. Vřele doporučuju.“

Denisa se zaujatě připojila se zdviženým obočím. „Lukáš se vrátil nadmíru spokojený. Prozrad' nám, stalo se tam něco?“

„Co jako?“ nevinně se usmívala Maťa.

„Vždyť víš. To,“ významně na ni mrkla Denisa.

Snažila jsem se rychle rozhodnout, jestli to chci slyšet, nebo se radši okamžitě zdekuju. Na podrobnosti z milostného života bratra své nejlepší kámošky jsem opravdu nebyla zvědavá. Ale než jsem se stihla odplazit

pryč, řekla Maťa: „No, víš, to je dost soukromá věc. A soukromí si při stanování moc neužijete – mezi všemi těmi stany,“ zasmála se. „To ale neznamená, že jsme nešli jinam,“ zatvářila se tajuplně.

Další rozhovor zanikl v Lukášově jásavém zvolání: „Tak, panstvo, prosím!“ Ukázal na nízkou omšelou budovu s názvem U Šibala a kývl na nás, abychom vešli. Vevnitř to nevypadalo o nic líp než zvenku. Dřevěné stoly, ošoupané lokty nespočetných štamgastů, podobající se spíš školním lavicím, rozvrzané židle, šero, pach piva a potu, stěny obložené dřevem, se svícný a hořícími svíčkami. Každému stolu dominoval nápojový lístek. Hospodský si nás změřil, zamračil se, zatvářil se nejistě, ale téměř okamžitě přišel k nám. „Budete si něco přát?“

„Jasně,“ přikývl Ríša a podíval se na Lukáše, který se ujal slova.

„Prosili bychom pivo. Sedmkrát.“

„Okej, jak si přejete, mládeži,“ zdůraznil.

Zašilhala jsem na kluky, což zachytil Patrik a něžně mě vzal za ruku. „Bez obav. Nic nám nemůže udělat. Kdyby nás udal, udá taky sebe. Chce přece vydělat, ne?“

Trochu jsem pookřála a rozhlídla se kolem. Byla tu malá, začouzená okna, za výčepem další dveře, kolem nichž přešel hospodský a na tácu nesl sedm otevřených lahví a sedm poměrně čistých sklenic. Chlapi s Maťou se chopili činu a nalili si. Mně galantně nalil Patrik, zároveň obsloužil i Denisu, která na něj koketně zamrkala dlouhými řasami, a Gabriela totéž dovolila Ríšovi.

A tak jsme popíjeli, smáli se a uvažovali, co nás čeká v příštím školním roce, a svorně jsme strašili Ríšu, který nastupoval do prvního ročníku. Chtěl jít na gympl, ale nakonec neudělal přijímačky („Dva body mi chyběly, chápete? Dva body!“) a dostal se na obchodní akademii. Byl z toho v lehké depresi, ale Gabriele se ho podařilo povzbudit. Teď jsme si ho ale dobírali a namlouvali mu, jak jsou učitelé na střední netolerantní; buzerace a šikana je každodenním rituálem, že se utopí v úkolech a podobný kecy, dokud nám nezačal vyhrožovat, že nás zažaluje pro psychické týrání mladistvých.

„Pche!“ vyprskla jsem. „A co dělá mladistvý v hospodě s pivem v ruce?“

Zůstalo to bez odpovědi. Zbytek rozhovoru zanikl ve vyzvánění Denisina mobilu. „Jura,“ oznámila nám a potěšeně si přiložila mobil k uchu, jako by to byla Jurova ruka. „Miláčku, ahoj! Přijdeš dneska za mnou, nebo se vůbec neutrhneš...? Škoda... Už jsme odtamtud odešli, teď jsme všichni v Lamači... mhm... v hospodě... Ale, prosím tě, uklidni se, jo? Cože?!“ vyskočila a vyděšeně se dívala na hluchý mobil.

„Co se děje?“ zírali jsme na ni jako zhyponotizovaní.

„Típnul to,“ svésila ramena. Vzápětí jí přišla esemeska. Denisa si ji se zoufalým výrazem ve tváři přečetla a zbledla jako stěna. Vyhrkla: „Píše, že tady s kolegy kontrolují puby!“

Strnuli jsme. Teda většina, jenom Lukáš se rozesmál. „Blázníš? Dělá si srandu!“

Denisa se hádala. „Myslí to vážně, zaplatíme a jdeme pryč!“

„Strašpytle!“ dobíral si ji.

„Jak myslíš, ale já odcházím!“ vstala a podívala se na mě, jestli jdu s ní. Zvedla jsem se ze židle, ale Říša mě chytil za ruku.

„Prosím vás, neblbněte.“

„Ježiši,“ hlesla Gabriela, vyhlížeje z okna. „Musíme vypadnout!“

Opravdu. Za oknem bylo vidět, jak se k hospodě blíží uniformovaní muži. Mezi nimi Jura. Všichni jsme ztuhli. Pak vyskočil i Lukáš, chytil Maťu, druhou rukou se přes stůl natáhl pro mě a hulákal: „Všichni pryč!“

Hospodský na nás překvapeně zíral. „Co se děje? Zaplatte!“

„Až potom, jde vám sem kontrola, otevřete zadní východ a odnese sklenice, jestli nechcete mít problém!“ dirigoval ho Lukáš, ale hospodský se samým překvapením ani nepohnul. Patrik se podrážděně vydal k zadním dveřím. Zjistil, že jsou odemknuté. Vystřelili jsme, až se za námi zaprášilo. Stačila jsem se vytrhnout z Lukášova železného sevření a utíkala ze všech sil. Běželi jsme, sotva jsme lapali po dechu, dokud jsme nebyli co nejdál z dosahu. Když jsme se cítili bezpečněji, rozdělili jsme se. Patrik mi rychle vlepil pusou a společně s Maťou a Gabrielou zamířil jakoby nic k zastávce autobusu. Já, Denisa, Lukáš a Říša jsme šli domů. Třásla jsem se při pomýšlení, co by bylo, kdyby. A kdyby se to dozvěděl táta. Božičku. Rozzurená jsem nadávala Říšovi i Lukášovi, že jsou nezodpovědní pitomci, a celou cestu jsem kráčela takovým tempem, že jsem se udržela v čele skupiny

až domů. S Říšou jsem se ani nerozloučila. Zabouchla jsem dveře do svého pokoje, už dobrou hodinu tu sedím a... zapisuju si, co se stalo. Jenom uvažuju, jestli bych to neměla radši spálit. Jsou to přece usvědčující důkazy, ne?

28. 8. 2004 – sobota

15.44

Už jsem zase na vážkách, jaká reakce by byla nejadekvátnější. Doposud jsem prožívala hrůzu a čekala, že se tu každou chvíli objeví policie a odvede si mě jako nezletilou delikventku, dost starou na to, aby platila za svoje přestupky. Už jsem měla připravené tirády, které bych spustila na policejního příslušníka, aby se slitoval. Ale... Prostě je tady to velké, masivní ALE.

Shodou okolností jsem šla s Běloušem a Denisou přesně kolem té hospody, ve které jsme zažili action situation (no dobře, ne shodou okolností, chtěli jsme se podívat, jestli ji policie nezavřela), a vtom se vyřítíl hospodský a řval: „Slečinky! Okamžitě mi zaplatte to pivo, co jste u mě všichni pili, jinak vás udám!“

„Cože?“ zacukrovala Denisa. „To byste si troufl?“

„A proč bych si netroufl, ty jedna malá...“ odmlčel se, ale potom se začal smát, až se mu pivní břicho (vlastně břicho) natřásalo seshora dolů. „Bože můj, vy malé, nezkušené děti... Proč chodíte do takových lokálů? Pámbu vás při takovém způsobu života ochraňuj. Vždyť vy ani nevíte, že jste měli nealko!“

Zprudka jsem se zastavila, jako když se zasekne eskalátor. „Prosím?“

„Neřekli jste, jaké pivo chcete,“ rozhodil rukama hospodský a tak se rozřehtal natolik, že dostal škytavku. „Takhle jsem se... škyt... v životě nepobavil! Škyt! Ha... škyt...! Haha... Jak jste sprintova-škyt!-li! A ty vaše... škyt! obličej! Hahaha! Škyt! No... tak... dělá to... škyt! Tři sta patnáct korun.“

Obě jsme hodnou chvíli stály, neschopné pohybu. A potom jsme se rozchechtaly společně s hospodským. Účet jsme vyrovnaly až za hodinu, protože jsme se pro peníze musely vrátit k Masubovým, tam jsme pořádně sprdly Lukáše a zesměšnily ho, jaký je znalec alkoholu.

Ještě jeden takový zážitek a odvezou mě na psychiatrii. Alkohol už nikdy!

2. 9. 2004 – čtvrtek

10.00

Tak tedy – jsem druhačka. Sedíme ve třídě, všichni na těch samých místech jako vloni. Nezdá se, že by se něco změnilo, kromě učebnic a rozvrhu. À propos, rozvrh. Letošní je tenhle:

♥	1. hod.	2. hod.	3. hod.	4. hod.	5. hod.	6. hod.	7. hod.	8. hod.
Po	D	M	Bio	Aj	F	Ch	Ak	Ak
Út	Geo	TV	Aj	M	Nj	L	/	/
St	TV	L	IVT	EtV	Nj	Ch	/	/
Čt	Bio	Aj	M	TV	F	D	/	/
Pá	IVT	Bc	Bc	Geo	Slj	Nj	/	/

Toho srdíčka si nevšímejte, trošku jsem se nudila. Z neznámého důvodu tu totiž musíme zůstat do půl jedné, i když nikdo nic nedělá, jenom se válí po lavici a vzdychá při pohledu na tu horu nových učebnic, které bychom si měli nacpat do hlavy. Uf.

Když jsem ráno přišla do školy, ještě než jsem se stihla přivítat s třídou, přihnal se ke mně... Hádejte kdo? Ivo. Málem jsem ho nepoznala. Vypadá to, že jeho tělo se přes léto trochu vzpamatovalo a začalo přiměřeně věku nabírat nějakou svalovou hmotu. Navíc si nechal narůst bradku! Rámuje mu bradu a horní ret. Takové to O. I vlasy má delší a nagelované. Myslela jsem, že umřu. Jenom nevím, jestli kvůli změně jeho image (i když musím přiznat, že je to trochu lepší než dřív, jenomže teď mu nesluší brýle), nebo proto, že si se mnou chtěl zjevně pokecat.

„Čau, Paulo, tak se konečně vidíme! Jsem strašně zvědavý, co se letos budu učit, ty ne?“

Oněměle jsem na něj zírала.

„Co na mě říkáš? Jak to vypadá? Navrhla mi to kosmetička!“

Oči se mi zalily slzami. Fakt! Naštěstí mě vysvobodily Berta s Leou, která mě zezadu objala a odvedla pryč, přitom švitořila, jak je ráda, že mě zase vidí. Ve třídě jsme se potom všichni shlukli do kroužku a vyměňovali jsme si informace a pikantnosti z léta.

„Já byla celé dva měsíce v Čechách,“ svěřovala se nám Lea, „tak se nedivte, když náhodou začnu mluvit česky!“ Řehtaly jsme se. Erika, naše třídní miss, se taky zapojila do debaty. „A Gustu jsi nechala na Slovensku?“ podívala se na něj lítostivě.

„Neblázni! Ten byl se mnou.“

„Náramně jsem si to užil,“ přisvědčil Gusta. O zábavu tedy zřejmě nouzi neměli.

A potom dorazila naše třídní Půťová a já prosila všechny nadpozemské síly o částečnou ztrátu sluchu, protože jsem odvykla jejímu dunivému hlasu. Moc se nezměnila – má jenom ještě intenzivnější červený odstín vlasů a v pase asi trošku přibrala. Přivítala se s námi a poučila nás, že *Ak* v rozvrhu znamená anglická konverzace, pro kterou jsme se vloni rozhodli a opustili tak ambice maturovat ve čtvrtém ročníku z němčiny (kdo bude chtít, může ještě chodit na konverzaci z němčiny s jinou třídou nebo studovat na vlastní náklady a maturovat z obou jazyků), *Bio* je biologie, nikoli biopotraviny. *Bc* neznamená bakalář nebo bakalářské zkoušky, ale biologická cvičení. Tedy laboratorní práce z bioly, práce na zahradě nebo ve školním skleníku.

„A budeme taky pitvat?“ vyskočil nadšeně Ivo.

12.00

„Jestli něco opravdu nesnáším, tak věčně vyzvánějící mobil,“ rozhořčila se Gabriela, když jí zazvonil potřeť za deset minut. Nejdřív jí volala máma, potom kámoška a teď Ríša.

„Ne, musíme tady být ještě půl hodiny,“ říkala mu právě.

Slyšela jsem, jak jí Ríša odpověděl: „Fakt? Proč vás tam drží jako v base?“

„Mám ti předat ředitele?“ navrhl Gabriela. Všichni tři jsme vyprskli smíchy.

„Je u tebe Paula, vid’?“

„Je.“

„Pozdravuj. Mimochodem, přijdu vám naproti ke škole, chceš? Jsem už doma dvě hodiny a nemám co dělat. Aspoň vám řeknu, jak to vypadá na obchodce. A mohli bysme zajet na kole k Moravě. Co říkáš?“ ptal se dychtivě.

„Bezva nápad!“ nadchla se Gabriela.

„Tak fajn. Ahoj, zlato, těším se!“

Gabriela ukončila hovor a koutkem oka mě pozorovala. „Slyšelas všechno?“

Přikývla jsem.

„Tvoje domluva asi zabrala. Máš na něj ohromný vliv,“ šklebila se.

„Nepлкеj,“ ošila jsem se (vždyť jsem se ani tak moc nesnažila mu to vysvětlvat). Radši jsem tedy využila příležitosti a kývla na Simonu, právě jsem zachytila její pohled. „Ahoj, Simono!“ Jenže ta se hned stáhla a odešla. Asi na záchod. Mám jít za ní?

„Proč za mnou lezeš?!“ obořila se na mě, jakmile jsem vklouzla do umývárny. Zřejmě to byla chyba.

„Hm, promiň, já jenom...“

„Starej se o sebe!“

„Nestěžuj si to, prosím tě. A vůbec, proč jsi na mě tak naštvaná?“

Simča vyvalila oči. „To myslíš vážně? Svedla jsi Lukáše, vehnalas mi ho do náruče, ale dál jsi ho pro svoje potěšení sváděla, Matě jsi přebrala Patrika a teď se promenáduješ po třídě ještě víc než Erika!“ Třískla za sebou dveřma od kabinky a já jsem ještě dobrých pár minut zírala na místo, kde předtím stála.

Fakt se to dá chápat takhle?

19.17

Trápí mě jedna věc: Erika. Říša ji vážně zaujal. Myslela jsem, že tenkrát před prázdninami to bylo jen takové pobláznění, ale když ho dneska zahlídla, hned se k němu přifařila a tvářila se jako největší kamarádka na světě. Je ovšem otázkou, čí kamarádka. Švitořila, že se ptáčekové museli stydět, a kroutila se kolem něj, dokud jsme se s Gabrielou nesebraly a neodešly. Říša v jedné ruce nesl Gabrielin batoh, druhou vedl kolo a šli k ní do Dúbravky pro její. Teď byl před chvílí u mě, údajně si zahrát NHL

na PC. Nenápadně zavedl řeč na naši třídu a Eriku. Že je to fakt kočka a jak s ní vycházím.

„Opovaž se na ni jenom podívat, jasný?“ poučila jsem ho přísně. „Je to velká k... ééé, vždyť víš co. Absolutně nestojí za to, abys kvůli ní opustil Gabrielu!“

„Helééé!“ vykřikl. „Kdo tady mluví o opouštění? Jsem přece chlap a jako chlapa mě přirozeně těší, když se mi nabízí takovej kus ženský. Do toho, dej ho tam! Góóó!“ zařval.

Aha. Že prý chlap. Spíš chlapeček. Klučíček.

4. 9. 2004 – sobota

9.26

Chce se mi brečet. Zase stojím před zrcadlem a nenávislně si prohlížím svůj obličej. Ani bych si to neměla zapisovat. K čemu taky? Nač se týrat vzpomínkami na strasti pubertálního věku? Víte, co se mi zase stalo? A kde mi přes noc vyrostly dva krásný beďary? Přímo pod nosními dírkami! Pod nosními dírkami mám dva výrazné červené kopečky a bez přehánění to vypadá, jako by mi tekla krev z nosu!

9.46

„Paulo, proboha, zakloň hlavu!“ vyzýval mě táta a půl hodiny mi strkal do nosu vatové tampony, které odkudsi vykouznil, než pochopil, že je to akné. Libuše se skoro umlátíla smíchy. A řehkala by se doteď, kdybych ji neokřikla, že si její dítě musí připadat jako v automatické pračce.

21. 9. 2004 – úterý

17.04

Dnes tu máme horor. Libuše se snaží přesvědčit rodiče, že by bylo namístě, aby se přestěhovala k Maťovi. Nechtějí jí to dovolit, protože nejsou manželé, a tak musí pěkně zůstat v rodném domě.

„Ale já si taky myslím, že by bylo fajn, kdyby zkusili...“ začala jsem, ale táta mě tvrdě přerušil:

„Ty si nemáš co myslet! A padej do pokoje! Nedávají vám dost úkolů? Zavolám řediteli!“

Libuše se na mě utrápeně podívala a já jsem se rezignovaně sebrala a odešla pryč.

21.29

„Paulo!“ Libuše ke mně vlítla do pokoje a rozčileně přecházela sem a tam, zatímco já házela do batohu učebnice na zítřejší školní den. „Vyřešili jsme to tak, že se s macíkem vezmeme. Potom budeme bydlet spolu!“

„Požádal tě o ruku?“

„No, ne úplně tak, jak si to zřejmě představuješ... Navrhl mi to po telefonu jako jednu z možností. Jsem tak šťastná!“

„To je super,“ prohlásila jsem.

„Konečně budeš mít ode mě pokoj, vid’?“ dloubla do mě loktem.

Usmála jsem se. „To jsem si ani neuvědomila... Ale myslím, že mi budeš chybět,“ řekla jsem ke svému úžasu.

Oči se jí zalily slzami a najednou mě, celou polekanou, pevně objímala. „Ty jsi tak úžasná, milá, moje malá sestřička! Svatba bude asi jenom maličká, ale ty budeš ta nejkrásnější družička na světě, uvidíš. A budeme se navštěvovat, vid’?“

Pokusila jsem se přikývnout, ale v železném objetí to zkrátka nešlo. Naštěstí mě pustila a odběhla do svého pokoje... asi zavolat macíčkoví. Mám z toho trochu divný pocit. Tak moje sestra se vážně vdá a odejde z domu? Asi jo. Pomalu, ale jistě se jí začíná rýsovat břicho...

25. 11. 2004 – čtvrtek

22.14

Kateřina na ledě, Vánoce na blátě. Zdá se, že letos budou blátivé Vánoce. Ledová Kateřina mimo jiné přinesla novinku: Libuše Grambiarová se odstěhovala k manželovi. V našem domě je teď hrozné ticho, nikdo tu ne-

pobíhá, nenaříká, nevyhazuje kosmetiku a šaty v zoufalství, že nemá co na sebe... Svatba se konala dnes. V kostele. Takže jsem ani nebyla ve škole. Bylo to krásné, sice jen pro nejbližší, ale stejně. Překvapivě mi dovolili, aby mi Patrik dělal společnost. Libuše a Maťa se bavili na náš účet, prý po jejich svatbě bude následovat naše, a to navzdory tomu, že se nám nepodařilo chytit nevěstinu kytku. Libuše štěstím jen zářila. Byla tak krásná, že jsem jí normálně záviděla, dokud mi Patrik neřekl: „Ty jsi krásnější.“ Dal mi pusy přímo před tátou, a ten se radši otočil. Ještěže neudělal scénu. Stejně tam měl Patrik jen mě, protože ani Ríša, ani Denisa s Lukášem na svatbě nebyli. Máma to zdůvodnila tak, že jsou to moji, ne Libušini přátelé, a proto je nepozvali. Byla jsem z toho trochu smutná, ale co, Libuše chtěla malou svatbu, byla to její svatba, a to jsem musela respektovat, uznávám. Už jen proto, že se přimluvila za Patrika.

Po obřadu se konala oslava na naší zahradě, vyzdobené a změněné k nepoznání. Přejedla jsem se tak, že nejmíň tři dny nedám nic do pusy. Většinu času jsem trávila s Patrikem, stranou od ostatních svatebčanů, spočívala v jeho náruči a vychutnávala si, že patří jen a jen mně.

Takže... tohle je první noc bez Libuše. Ty bláho, už je půl jedenácté a já zítra vstávám do školy. Naši mi to neodpustili. Ach jo. Kéž bych už byla dospělá a mohla rozhodovat sama za sebe...

23.03

Přišla mi divná esemeska:

Ahoj, jaká byla svatba? Doufám, že na tu další mě pozveš :) Lukáš

Bylo to krásný, ale mám smíšený pocity z toho, že se vdala MŮJE sestra... Vždyť se zítra uvidíme. Všichni určitě budou chtít slyšet podrobnosti, tak vydrž :) A jakou další svatbu myslíš???

No přece tvoji s Patrikem.

Cože? Co blbneš? :)))

No a? :) Copak nepovažuješ váš vztah za vážný? Nebo, jak vy holky říkáte, osudový? ;)

Na tohle jsem mu už neodpověděla. Není opilej? Neslavil Libušinu svatbu na dálku? Ne, to je kravina. Jsem zvědavá, co bude zítra.

26. 11. 2004 – pátek

13.24

Mám takový dojem, že se mi Lukáš celý den vyhýbal. A i když se náhodou ocitl v mojí blízkosti, o včerejším pozdním esemeskovém pokecu nemluvil. Říkala jsem o tom Gabriele, ona na tom nic divného nevidí, asi nemohl spát nebo se nudil. Tak jsem se o velké přestávce zašila na záchodě a volala Denise, cože s ním bylo. O ničem nevěděla, ale prý je to u něho normální. I ve škole dělal jakoby nic.

Co se to snažím zjistit?! Jsem asi ještě pořád pod vlivem rumu z koláčů, kterými jsem se včera tak nacpala, že hledám kostlivce ve skříni.

2. 1. 2005 – neděle

18.14

Měla jsem rande s Patrikem. Vlastně ani nevím, jestli se tomu dá říkat rande, protože jsem se jenom koukala, jak hraje s klukama hokej – i s Říšou a Lukášem. Gabriela a Maťa s námi nebyli, takže jsem si připadala jako faraonka obskakovaná otroky. Lukáš s Patrikem se kolem mě točili celou cestu na hřiště. Díky konexím jsem seděla na střídačce, takže kdykoli dalo jejich mužstvo gól, Patrik ke mně přiběhl a vlepil mi pusou s odůvodněním, že jim nosím štěstí. Cestou zpátky jsme se zastavili na nealkoholický koktejl. Radostně jsem si vychutnávala pohledy některých holek – plné závidivosti. Jediná holka a kolem ní tři krásní kluci! Cha!

Ale o tom jsem nechtěla psát. Když jsem se totiž vrátila domů, u vchodu stály kufry. Polekala jsem se, že se naši pohádali a jeden z nich se stěhuje. Potom jsem si zase s hrůzou pomyslela, že se táta rozzuřil, když se dozvěděl, že jsem byla někde sama s třemi chlapy, a vyhodil mě z domu. Nakonec se k mé úlevě a úžasu přede mnou objevila Libuše, přistoupila ke mně a s tím svým břichem se mě pokusila obejmout.

„Co se stalo?“ ptala jsem se nervózně. „Neříkej mi, že...“

„Ano.“

„Ježiš, Libuše!“

„Je mi to líto... Zlobíš se moc?“

„C-cože... proč... Libuše, ale to přeče... Promluvíme s ním?“

„S kým?“ zarazila se.

Já taky. „O čem to mluvíš?“

„A ty?“

„Maťo... Vyhodil tě z bytu?“

Pousmála se. „Ty blázne, to by můj Maťo nikdy neudělal!“

„Ale co teda...“ nechápavě jsem se podívala na Libušiny kufry. Vždyť u nás už měsíc a půl nebydlí!

„Stěhuju se zpátky...“

„Ale proč, co se děje?“ horlivě jsem ji přerušila.

„Vždyť se ti to snažím vysvětlit! Maťo přišel o podnájem, protože majitel se rozhodl byt výhodně prodat. Takže na nějaký čas budeme každý u svých rodičů, dokud nenajdeme něco vhodnějšího.“

Oddechla jsem si.

„Ale myslím, že Maťko se přestěhuje k nám, abych nebyla sama. A Tiborek taky.“

Vyjeveně jsem na ni vykulila oči. Klesla jsem na zem, na hromadu odklizeného sněhu, takže jsem z Libuše viděla jen její břicho. „Tiborek?! Maťko... U nás?!“

„Ano,“ zasmála se a vysvětlovala mi, že neodolala a požádala doktorku, aby jim prozradila pohlaví dítěte. A na základě toho se rozhodli pro jméno Tibor, což mi připadalo... hm... dost nevkusné, protože pokud vím, Tibor bylo jméno její první lásky ze základky. I když to bylo v první třídě. Možná si myslí, že si to nepamatuju, protože jsem tehdy měla krátce před čtvrtými narozkami. No a Maťko se teď prý musí vystěhovat z podnájmu, kde bydlel tři roky, vyřídit formality. Pak se ubytuje u nás, protože je tu víc místa než ve třípokojevém bytě jeho rodičů, kde navíc bydlí jeho sestra.

„Paulo, pojď dovnitř, ukážu ti první fotky Tiborka, tvého synovce!“ vyrušila mě z hlubokého zamyšlení (způsobeného šokem), dotáhla mě do obýváku, zatímco táta vynášel nahoru její kufry. Strčila mi před nos fotky z ultrazvuku, na kterých jsem údajně měla vidět Tiborka. Neviděla jsem ani ň, a už vůbec ne něco, co by mělo prokazovat pohlaví dítěte!

V každém případě jsem z toho obratu úplně vyřízená a vůbec netuším, co budu dělat. Libuše je zpátky. A za chvíli přibude její manžel a dítě. Její pokoj sousedí s mým. Když tady bude dítě pořád brečet, nebudu moct ani spát. A co když se naše zamilované, oddané hrdličky budou...?! Ani na to nechci pomyslet!

14. 2. 2005 – pondělí

9.59

Dnes je to rok, co jsem začala chodit s Patrikem. Vzbudila jsem se s hloupým výrazem ve tváři, uvažujíc, jestli to náhodou nebyl jenom sen, že jsem s ním chodila. A potom mě napadlo, jestli si na to Patrik vzpomene... Nevěděla jsem, jak bych se měla chovat, abych nepůsobila vtíravě. Tak jsem si řekla, že se budu tvářit jakoby nic, jen budu o něco milejší a přítulnější než obvykle. A na konci vyučování mu dám klíčenku ve tvaru fotbalového míče, na kterou jsem ozdobným písmem napsala dvě PP – jako Paula a Patrik. Dlouho jsem uvažovala, co bych mu tak měla dát. Plyšáka? To by asi bylo hloupé, Patrik rozhodně není typ, který se obklopuje hračkami. Chtěla jsem něco osobního, něco, za co by se nemusel stydět, čili nemělo by to obsahovat žádná přeslazená srdíčka, zamilované výkřiky ani moje jméno, aby se mu nikdo neposmíval. Tak jsem nakonec vymyslela PP. Doufala jsem, že ho to aspoň zaujme. Libuše se mi smála, že je to opravdu romantický dárek k Valentýnu a k výročí, ale zařala jsem zuby a ignorovala ji. Teda pokud se za ignorování dá považovat to, že jsem ji nazvala těhotnou slonicí. Urazila se, to jsem taky chtěla, a utekla jsem do školy; máminy nadávky, že jsem vůči své sestře ve vysokém stadiu těhotenství netolerantní a necitlivá, jsem pouštěla jedním uchem tam a druhým ven.

Ve škole se nic nedělo. Patrik se choval jako vždy, což mě značně zklamalo. Ale o velké přestávce ke mně přišel, odtáhl mi od úst svačinu (plněnou bagetu) a vyvedl mě před školu. Tam se na mě zešíroka usmál, něžně mě objal a ještě něžněji políbil. „Máme za sebou 365 dní, víš o tom?“

Potěšeně jsem se zasmála. „A ty?“

„Zjevně ano,“ cvrnkl mě do nosu a já si najednou všimla, že něco drží v ruce. „To je pro tebe,“ řekl vzápětí. Spatřila jsem maličký přívěšek ve tvaru srdce, do kterého vložil naši společnou fotku, na které se líbáme. Vytřeštila jsem oči.

„Nechci od tebe, abys to nosila,“ vysvětloval rychle. „Jenom jsem si myslel...“

„Je to krásný. Kdo nás vyfotil? A kdy?“

„Po tom zápase, na který jsem tě vzal. Říša nás nenápadně cvaknul, když jsi mi takhle krásně gratulovala k vítězství,“ usmál se rozpačitě.

„Já nemám slov,“ dojatě jsem vydechla. „Ach jo, a já mám pro tebe jenom... tohle.“ Strčila jsem mu do ruky klíčenku, která mi najednou připadala strašně neforemná, nevkusná a bez jakéhokoli citu. Cítila jsem se jako držgrešle, která není ochotná investovat do něčeho lepšího.

„To je senzační nápad, Paulo!“ vyhrkl Patrik a mně se ohromně ulevilo. „Dvě P... to jsou naše iniciály...?“

Přikývla jsem a Patrik mě zprudka objal, přitiskl svoje rty k mým a jemňounce si s nimi pohrával, poséval je stovkami polibků, pak jsem rty od-táhla a do hry se zapojily jazyky.

Nádhernej Valentýn. Božskej. A měli jste vidět ty pohledy, když jsme se vrátili do třídy. Nechácala jsem, proč na nás všichni musí tak okatě zírat, ale potom mi Gabriela pošeptala: „Čemu se divíš, prosím tě? Záříte jako stowattový žárovky!“

23. 2. 2005 – středa

19.00

Tak, a je to. Můj deník je konečně kompletní. Jinak, pro pořádek, Maťo u nás zatím nebydlí a doufám, že ani nebude, i když tu tráví víc času, než je milé.

To pero od Lukáše je úžasný. Jsem tak ráda, že mi ho dal!

4. 3. 2005 – pátek

7.49

Dneska jsem vstala dost rychle, vzbudila mě Libuše, která nějak nemohla spát, a tak se motala po domě. Bělouš se ke mně nadšeně vrhnul, že ho vezmu ven. Rozespálá jsem odkopla peřinu, vešla do koupelny, prsty si rozevřela oči a opláchla obličej. Potom jsem zavadila pohledem o nějaký nový kelímeček na Libušině policičce, tak jsem po něm sáhla a prohlídla si ho. Regenerační tělové mléko s citrusovou vůní. Otevřela jsem ho, přivoněla a blažeností jsem skoro zavyla. Hned jsem se svlékla, celá se nakrémovala a v nejlepší náladě se přichystala na procházku s Běloušem. Před odchodem do školy jsem se spokojeně prohlídla v zrcadle a řekla jsem si, že tohle tělové mléko si rozhodně taky koupím. Nádherný pocit svěžesti. A ta vůně! Ještě jsem objala Bělouše a šlo se.

Dobře naladěná jsem dorazila do školy s půlhodinovým předstihem. Na chodbě, kousek za vrátnicí, se za mnou ozvalo: „Paulo?“

Erika! Málem se mi podlomily nohy a v duchu jsem se obrnila trpělivostí.

„Nevíš, kdy přijde Ríša?“

„Prosím?!“

Erika vystříhla soucitnou grimasu. „Och, ty jsi ohluchla?“

„Proč myslíš?“

„Protože neslyšíš. Tak víš, nebo nevíš?“

„Nevím. Ale zeptej se Gabriely,“ navrhla jsem šibalsky.

Erika zakoulela očima. „Ani nápad. Fajn, dej mu tohle, že mu to posílám.“

„Co to je?“ prohlížela jsem si cédéčko, které mi podala.

„To nejlepší od Pink,“ odsekla Erika. „Dej mu to, jo? A ne že si to necháš, jestli vůbec víš, kdo je Pink.“

Znechuceně jsem ohrnula rty. „Víš co, dej mu to hezky sama...“ Vrazila jsem jí cédéčko zpátky do ruky, ale k mému překvapení se Erika rozzářila. „Vážně? Ukážeš mi, kde bydlí?“

Zamračila jsem se. „Ani náhodou. Pošli to po Gabriele.“

„Zbláznila ses? Máš pocit, že by mu to dala s radostí?“

„A já jo?“

Erika se ke mně naklonila. „Možná tě potěším – mám o tobě lepší mínění než o naši třídní čarodějnici.“ Se spikleneckým úsměvem mi podávala céděčko.

Nevěřicně jsem na ni zírala. „A teď jako čekáš, že ti padnu k nohám a budu děkovat za laskavost?“

Erika se mi bůhvíproč zadívala na prsa, potom mi opět zabodla pohled do očí a zvedla obočí. „Pokud vím, tak o laskavost tu prosím já.“

„Proč mu to chceš za každou cenu poslat?“

„Protože se nám oběma líbí Pink. Její hudba.“ Dívala se na mě jako na debila.

Zarazila jsem se. „Ty... ty s ním jseš v kontaktu?“

Erika se usmála. „Dohodli jsme se přes pokec. Vezmeš mu to, nebo ne? Nebo budeš radši, když za ním polezu až na Lamač, Gabriele za zády? Nemám s tím problém, ale...“

„Opovaž se!“

„...ale nemám chuť nechat se vidět s takovým mládětem.“

Několik minut jsem na ni nehybně zírala. O co tady zase jde?! Nakonec jsem sáhla po tom nešťastném céděčku, vzala si ho a doslova vyplivla, že tedy dobře, že mu to dám. Erika se usmála a spokojená sama se sebou se otočila na podpatku (a to není jen slovní obrat, opravdu měla kozačky na jehlách – jak v tom může někdo chodit? Ještě k tomu v zimě!). Celou cestu do třídy jsem jí byla v patách. Ve dveřích to však zjevně nevydržela, protože se ke mně obrátila a pěkně nahlas, falešně milým tónem prohodila: „Mimochodem, Paulo, zarůstáš a šedivíš!“

Podívala jsem se na ni jako na cvoka. Holila jsem se včera. Ráno jsem se viděla v zrcadle a žádný knír ani bradka mi nenarostly. Vlasy jsem měla stažené do culíku, a když jsem si po nich přejela rukou, bylo jasné, že jsou na svém místě. Přesto celá třída vybuchla smíchy. I Gabriela. Dokonce i Ivo! Jenom Patrik se nesmál, protože ještě nebyl ve škole. Nejistá, zdeptaná a s pocitem, že se buď všichni zbláznili, nebo jsem adeptem sanatoria já sama, jsem zamířila ke Gabriele, do naší lavice. Odchytila mě Maťa, rozesmátá až k slzám, a strčila mi před nos příruční zrcátko. Div mi nevypadly oči z důlků. Ve výstřihu svetříku se mi na pokožce, ráno štědře promazané dávkou tělového mléka, krásně vyjímalý Běloušovy chlupy!

Dlouhatánské chomáče bílé čuvačí srsti opravdu vypadaly, jako bych zarůstala a šedivěla. Myslela jsem, že umřu! Co mě to napadalo, nakrémovat se a potom se mazlit se psem?! Celá rudá jsem utekla na záchod a dala jsem se do pracného odstraňování psího ochlupení a děsila jsem se myšlenky na návrat. Bohužel jsem tam nemohla zůstat celé vyučování, a tak jsem se zhluboka nadechla a vrátila se.

Když mě někteří uviděli, znova se začali smát, nejvíc asi Lukáš. Gusta zatím rozjařeně vysvětloval Patrikovi, čeho byli svědky. Na důkaz toho mě zastavil Ivo a prohlásil: „Díky, Paulo, ty vždycky umíš člověka tak krásně potěšit!“

S povzdechem jsem se šla schovat do naší lavice, kde se Gabriela jen taktak ovládala, aby se nesmála, takže jí cukaly koutky úst. Patrik ke mně přistoupil, chlácholivě mě objal a řekl, že jsem krásná i s psíma chlupama, a políbil mě. A potom jsem se rozesmála i já.

Jak to, že se takové věci stávají jen mně?!

A co s tím céděčkem? Doma zkontroluju, jestli je tam opravdu Pink, a ne nějaké Eričiny akty. To by jí bylo podobný.

10.39

Nenávidím biologii, nenávidím Gembojarovou (úča biologie). Odporná stará babizna, šedivá, neupravená, nosí sukně, ale nohy si neholí, takže vystavuje na odív černo-stříbrné chlupy zkroucené do spirál, připlácnuté černými silonkami. Maniačka, která netuší, jak by měla předávat svoje vědomosti, a jejím jediným životním cílem je týrání studentů. Brrrr. A to jsem si myslela, že se těžko najde profesor, kterého bych nesnášela ještě víc než věčně zaujatého Boluna!

Teď máme biologická cvičení, dvojhodinovku. Odmítla nám uznat přestávku, protože prý studentům během ní všechno vypadne z hlavy a ona potřebuje, abychom se soustředili. Takže jedna půlka třídy se třese hlady a druhá navíc ještě zimou, protože trčíme v biologické laboratoři kdesi ve sklepě, kde se netopí, i když je venku dobrých pět pod nulou.

Gembojarová nám dala za úkol nastudovat všechno o nálevnicích, vypracovat podrobný záznam o jejich způsobu života, příjmu potravy, rozmnožování, nákresy apod., abychom potom příští týden mohli pokračo-

vat v praktickém výzkumu těchto úchvatných jednobuněčných živočichů, přičemž vzorky si přineseme sami.

S povzdechem jsme se pustili do práce a téměř všichni jsme skončili s černými body v klasáku za nedostatečné soustředění. Gembojarová totiž vymyslela pravidlo, že za tři černé body dostaneme pětku a za pět červených jedničku. Spravedlivý, co?

14.44

Konečně doma! Zabouchla jsem za sebou dveře do pokoje (ale hned jsem je zase otevřela, protože Bělouš se dobýval dovnitř, tak jsem ho pustila). Zapnula jsem počítač, zasunula cédéčko a pevně zavřela oči, přesvědčená, že na monitoru vyskočí nějaké nepřístojnosti. Omyl. Z reproduktorů se linula hudba a potom i hlas Pink. Seděla jsem sklesle na židli a nechápavě sledovala poskakující diagram zobrazující výšku jednotlivých tónů. Potom jsem to vypnula, našťavaně vytáhla cédéčko a s Běloušem v patách jsem vysmahla ven, přímo k Dětvákovici dveřím. Silně jsem na ně zabušila.

„Ahoj, Paulo!“ usmála se na mě Ríšova máma, když mi otevřela. „Za Ríšou? Zrovna píše nějaký referát, ale myslím, že bude rád, když ho vyrušíš.“

Přikývla jsem a vběhla do Ríšova pokoje.

„Jé, ahoj!“

„Čau, něco pro tebe mám,“ vytáhla jsem cédéčko.

„Co to je?“

Neodpověděla jsem, jen jsem naznačila, aby ho vložil do mechaniky. Když zase zaduněl zpěv Pink, Ríšova tvář se roztáhla do širokého úsměvu: „Tak ona nezapomněla? Super, že jí stokrát děkuju!“

„Ty si s ní píšeš? Stýkáš se s ní? S Erikou?!“ vyptávala jsem se nevěřičně.

„Píšu, no a co?“ odsekl, vypnul přehrávání a vznešeně mě ignoroval. „Už nějaký ten pátek.“

„Nějaký ten pátek,“ papouškovala jsem. „Erika funguje jako mucholapka, jenže na chlapy, chápeš? Ježíši, co to Gabriele děláš? Vždyť právě ona jí přebrala Filipa!“

„Fakt?“ zarazil se, ale hned se zase uvolnil. „A co je na tom?“

Oněměle jsem na něj zírala.

„Paulo, neblázni,“ povzdychl si. „Musí to hned znamenat, že Gabrielu podvádím? To bych ji musel podvádět i s tebou!“

Ohrnula jsem horní ret a vycenila zuby.

„Nic – s – ní – nemám!“ odsekával.

„A co když ona s tebou jo?“ nedala jsem se.

„Paulo! To je moje věc, s kým se bavím a s kým ne! S Erikou jsme se poznali u vás, natrefili jsme na sebe na netu, píšeme si tam erpěčka, máme stejný zájmy...“

„Stejný zájmy. Nepochybně i zájem o opačné pohlaví, co?“

„Do prdele, nerozčiluj mě!“ vykřikl, až jsem na chvíli ze samého překvapení ztuhla.

„Okej, sorry, pane. Úkol poslíčka jsem splnila, ale bylo to naposled!“ varovala jsem ho.

„Vy baby jste hnusný, odporný, žárlivý, neumíte nic jiného než kydat hnůj jedna na druhou!“

Rozzuřeně jsem vyběhla z pokoje a třískala jsem všemi dveřmi, které mi přišly do cesty.

Bože, tak rozčilená jsem nebyla ani nepamatuju.

Proč tak reagoval? Vážně jsem to přehnala?

A co mám dělat? Proč se něco takového musí zase týkat Gabriely? Copak to jednou nestačilo? Nebo fakt o nic nejde a ti dva jsou jenom kamarádi? Dokáže Erika s někým kamarádit? A zrovna s chlapem? I když mladším?

5. 3. 2005 – sobota

9.31

Snídala jsem a v hlavě se mi promítaly dva hlavní problémy: Erika s Říšou a vzorek nálevníků. Kde je tady, doprčic, stojatá voda?!

„Ahoj, Paulo,“ zívla Libuše.

„Ahoj, co je? Nevyspalá?“

Libuše se ztěžka posadila za stůl a ruku si položila na obrovské břicho. „Tiborek se celou noc vrtěl a kopal, nenechal mě spát. Doufám, že až se vysvobodí, bude spát líp, jinak nevím, nevím...“

„Doufejme. Nebojíš se?“

„Porodu? Trochu jo. Ale Maťo se rozhodl, že bude při tom a bude mě držet za ruku. Prý to úžasně umocňuje vztah chlapa k rodině, protože vidí, čím žena musí projít, aby se on mohl potěšit svým dílem... Někdy za týden, za dva by se k nám měl přestěhovat. Nevěřila bys, jak jsou ty byty drahý, netroufám si na hypotéku, teď, když budeme mít dítě. Víš, jaký jsou to výdaje? Buď ráda, že jsi ještě malá, protože tyhle dospělácký problémy jsou hrozný. Teda, nechci tím říct, že těhotenství je hrozný, právě naopak. Hele, jak kope! Opatrně s maminkou, miláčku...! Paulo, jsi tu?“

„Éé, cože?“ Asi mě její monolog trošku uspal. Svěřila jsem se jí s potřebou sehnat nálevníky.

„Nálevníky?“ stáhla se odpořem. „Brrr. Ale v Děvínské je přece jezero,“ připomněla mi.

Pootvěřela jsem ústa. „Připadám si jako idiot. Díky, Libuše!“

Jak jednoduché...

9.49

Jdu za Patrikem. Domluvili jsme se, že spojíme příjemné s užitečným – procházku se sběrem nálevníků.

15.56

Patrik na mě čekal před domem ještě dřív, než jsem mu stačila dát vědět, že tam jsem. Prý musel vynést odpadky, tak si řekl, že už na mě počká. Jeho rodiče nás pozorovali z balkonu a paní Adesirová zkonstatovala, že bych se někdy měla zastavit u nich doma. Patrikovým rodičům se od té skvělé návštěvy vyhýbám jako čert kříži a dovnitř se odvážím jenom tehdy, když tam někdo je – myslím třeba Patrikův bratr.

„Dobře, tak já někdy přijdu, děkuju,“ slíbila jsem neochotně a Patrik mě pevně objal.

U Děvínského jezera jsem byla poprvé. Není velké. Podél jezera stojí spousta laviček; na jednu z nich jsme se posadili a vychutnávali si příjemné odpoledne. Povíдали jsme si, smáli se a líbali. Ptal se na Libuši, kdy že se malé narodí a jak to snášim. Odvětila jsem, že mi to připadá zvláštní a nereálné.

Když jsme nabrali vodu do zavařovacích sklenic, nechala jsem se přesvědčit a šla k Adesirovým na oběd. Tentokrát to dopadlo líp než minule, jen mě trochu urazila poznámka paní Adesirové, která zněla: „Vůbec bych neřekla, že spolu vydržíte tak dlouho. Myslela jsem, že ho tak do půl roku opustíš,“ usmívala se mile.

Měla jsem chuť se zeptat, proč bych ho právě já měla opouštět, ale radši jsem mlčela, usmívala se a přikyvovala. Musela jsem vypadat duchaplně.

V závěru návštěvy jsem co nejvroucněji poděkovala za fantastický oběd (pro změnu flíčky se zelím, ty nesnáším snad ještě víc než špenát, jestli je to tedy vůbec možné, ale radši jsem se přemohla a snědla je a řekla si, že se vyzvracím doma, jestli to do té doby vydržím). Přemýšlela jsem, jestli se mě nesaží těmi obědy otrávit, nebo aspoň vypudit ze svého života. Na cestě domů mi bylo špatně, měla jsem pocit, že se autobus houpe víc než houpačka, ale našťestí jsem si žádnou ostudu neudělala. V Lamači jsem potom jen taktak klopýtala, když se z domu Masubových ozvalo: „Ahoj, odkud jdeš?“

Lukáš. Unaveně jsem se usmála. „Od Adesirových, nacpaná flíčkami se zelím.“

„Aha. Chceš půjčit záchod?“

Ušklíbla jsem se. „Už to nějak vydržím.“

„A co to máš v tašce?“

„Nálevníky.“ Rychle jsem odtáhla igelitku od těla, aby se mě nálevníci náhodou nedotkli. I když jen přes sklo a igelit.

„Tys byla... No tak děkuju za spolupráci,“ odsekl Lukáš ironicky, až jsem celá překvapená najednou cítila výčitky svědomí.

„Ale já...“

„Mohlas mě vzít s sebou. Zabilo by tě to?“ Sarkasmus z něj jen sršel. „Sorry, já zapomněl, že jsi především chtěla být s Patrikem.“ Otočil se a šel zpátky k domu.

Zavolala jsem za ním: „Tak to máš teda sakra pravdu!“ A potom jsem se pomalu vydala domů, neustále přemýšlejíc, co se mu to zase stalo. Idiot!

16.04

Ale mohla jsem se ho aspoň zeptat, jestli mu nemám přinést vzorek, když nic jiného... Teď abych sama sobě vynadala za... sobectví?

7. 3. 2005 – pondělí

8.24

Zatímco nám Půťová vypráví o druhé světové tak nahlas, že kdyby byla telka, dávno bych ji ztlumila, píše Gabriele o sobotním zážitku u Patrikových rodičů a o setkání s Lukášem. Její odpověď:

S Adesirovými se netrap. Zřejmě se jim nedaří vyhnat Maťu z hlavy, ale to přejde, uvidíš. Vždyť jste s Patrikem tak pěkný pár! A co se týče Lukáše, no, jeho reakce mě překvapuje. Nejsi přece povinná pomáhat mu s úkoly jen proto, že jste oba z Lamače a chodíte do stejné třídy!

Ale on byl fakt naštvanej, uraženej. A dneska se na mě ani nepodíval.

Tak ho ignoruj. Ono ho to přejde.

*Hm, myslíš? Zřejmě má myšlenkový pochody vypůjčený od Marťanů. :)
Prosím tě, máš ten úkol z matiky? Tenhle rok z ní asi umřu...*

Mám, ale nevím, jestli je správně. Dám ti ho o přestávce opsat, neboj.

Dík. Jsi můj permanentní zachránce.

Fakt. Myslím, že to nemám poznamenané, ale na pololetním výzu jsem měla z matiky trojku. S odřenýma ušima. Rodiče nebyli nadšení. Ani já, ale doufala jsem, že jsem z nejhoršího venku. Omyl. Nejhorší mě teprve čeká.

8.49

„Paulíno, pojď sem,“ přikázala mi Erika, zrovna když jsem rychlostí blesku přepisovala úkol z matiky. Nereagovala jsem.

„Paulo!“

„No?“

„Ty seš fakt hluchá!“

„Nejsem, ale jméno Paulína nevnímám, jasný?“

„Ale jmenuješ se tak, nebo ne?“ vykouzčila ironický úšklebek Erika. Gabriela, sedící vedle mě, se naštvála. „Vypadni.“

„Tebe tak budu poslouchat. Pojď se mnou, Paulo, jinak to řeknu nahlas.“

Naštvaně jsem tedy šla za ní na chodbu, kde se mě zeptala: „Tak co, dalas mu to?“

Zakoulela jsem očima. „Jo.“

„A?“

„Dobrý, spokojenej. Jestli se to dozví Gabr...“

„To je mi ukradený. Je blbá, že si toho ještě nevšimla. Hlavně po Filipovi.“

Zrudla jsem. „Takhle o ní nemluv. A čeho si měla všimnout?! Co s ním máš?!“

Erika se usmála. Rozječela jsem se a vjela jí do vlasů. Přisámbůh, že jsem jich taky pár vyškubla, než se k nám přiřítla Půťová, která hlídkovala na chodbě. S řevem nás od sebe odtrhla. „No taaak, děvčataaa?! Co to má znamenaaat?!“

„To Paula, paní profesorko,“ fňukala Erika.

Půťová si prohlídla můj rudý obličej a vykávala nás zpátky do třídy, kde už se shlukli ostatní spolužáci, zvědaví, co se to stalo, že si Semoková zase vjela do vlasů s Paučovou. Obě jsme ale mlčely, jen já jsem tiše drtila mezi zuby všemožné nadávky, zatímco jsem znova přepisovala úkol z matematiky.

„Co ti řekla, prosím tě, že jsi tak agresivní? Normálně se nad tebou vznášej zuřivej kouř!“ divila se Gabriela.

„Ale nic, zapomeň na to,“ doporučila jsem jí a příklad z matematiky jsem naškrábala tak, že by to snad ani doktor nerozluštil.

Zabiju je. Oba!

9.13

Ach jo, co mám dělat s tímhle? Říká se tomu, tuším, goniometrická rovnice, ale to je to jediné, co vím.

$$\frac{2}{3} \cos \left(\frac{x}{7} - \frac{\pi}{5} \right) = \frac{\sqrt{3}}{3}$$

A příští týden z toho píšeme písemku! Buhuhúúú!

12.45

To snad není možný! Máme chemii, a zároveň ji nemáme!

Bolun vešel do třídy s úsměvem na rtech a vyrovnaným hlasem se nás zeptal: „Máte ještě něco dnes odpoledne?“

„Jo, konverzaci,“ ozval se Gusta.

„Škoda, chtěl jsem vás pustit domů. No nic, tak pojďte do IVT-čka, můžete si dělat, co chcete.“

Takže sedíme u počítačů a já, vyjevená, koutkem oka sleduju Boluna, jestli mu něco není. Těžko říct, protože si čte noviny, občas si jakoby blaženě povzdechne, koukne na nás a ve tváři se mu objeví něco jako úsměv... Je normální?! Nebo je normální teď a doposud byl nenormální?

15.20

Už nemůžu... *The name Big Ben actually refers not to the clock-tower itself, but to the thirteen ton bell hung within. The bell was named after the first commissioner of works, Sir Benjamin Hall.* Opakuju si to jako mantru, duní mi to v hlavě...

„Jak se čte *refashioned*?“ zašeptala Gabriela.

„Rífášnd.“

„Dík.“

A pokračujeme: *The four dials of Big Ben are 23 feet square, the minute hand is 14 feet long and the figures are 2 feet high.*

Zabiju toho idiota, kterej to postavil!

„Připravte se, za týden vás z toho vyzkouším,“ upozornila nás Pušková. „It is a very famous attraction and you should know it...“ A další obvyklé blábláblá.

Proč není světovým jazykem slovenština? Takový krásný a jednoduchý jazyk?!

17.31

„Ahoj, Paulo, máš chvílku?“ zeptal se mě Ríša, když mě viděl venku kontrolovat poštovní schránku.

„Dokud si neujasníš priority – a tou prioritou by měla být Gabriela –, tak na mě nemluv!“ odbyla jsem ho a pospíchala domů. Koneckonců, bylo

chladno a já na sobě měla jenom tričko s dlouhým rukávem. Z domu ale vyšel táta, rozzářil se jako sluníčko a srdečně pozval Říšu k nám.

„Musím se učit!“ štěkla jsem.

„Jak se to chováš ke kamarádovi?“ obořil se na mě táta.

„Paulo, neblbni,“ prosil mě Říša, ale to už jsem utíkala do svého pokoje. Říša mi byl v patách a na chodbě mě chytil za loket. „Je to můj život a mám právo se sám rozhodnout, co s ním udělám!“

„A Gabriela je moje kamarádka a Erika moje spolužačka, kterou nemůžu nazvat jinak než kráva!“

„Myslím, že jí křivdíš, náhodou je fajn...“

„Super, máš dobrý vkus!“ ironizovala jsem.

„Do háje, já mám Gabrielu rád, nechci se s ní rozejít! Kamarádit snad můžu, s kým uznám za vhodný!“

Mlčela jsem. Potom jsem se k němu otočila zády a chtěla jsem vejít do pokoje, když Říša řekl: „Paulo, přestaň, tohle nám za to nestojí. Já tě mám rád a... No.“

Trošku rozpačitě jsem se k němu otočila. „Oukej, promiň,“ přikývla jsem. „Jen mi na Gabriele příliš záleží, než abych se přinutila nemíchat se do toho, víš?“

„Chápu. Mně na ní taky záleží, nemusíš se bát.“

„Dobře. To bylo naposledy, co jsem na tebe takhle vyjela,“ slíbila jsem. „Ale teď se fakt musím učit.“

„Fajn. Vlastně mi šlo jen o tohle, vysvětlit si to. Měj se!“

Rozloučili jsme se a já se posadila na postel, kde jsem pěkných pár minut zamyšleně seděla. Z úvah mě však vytrhl táta, který ke mně došel s úsměvem od ucha k uchu. „Řekl ti, že tě má rád? Výborně, to se dalo čekat!“

„Tati?!“

Ale už odešel. Ach jo. On by snad chtěl, aby se Říša do mě... Abychom spolu chodili?! To by mi tak ještě scházelo!

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.